

Số 183

tuổi hoa

NĂM THỨ II — BẢN NGUYỆT SAN PHÁT HÀNH NGÀY 1 VÀ 15

Số 183

NGÀY 15 THÁNG 8
1972

CHỦ-NHIỆM :
CHÂN-TÍN

CHỦ-BÚT :
NGUYỄN TRƯỜNG-SƠN

THƯ-KÝ TÒA-SOẠN :
CHÂN-HIỆP

QUẢN-LÝ :
VÕ-VĂN-HỮU

Tạp - Chí TUỔI - HOA
xuất bản vào ngày 1 và 15
mỗi tháng

Giá một năm 850. Miền
Trung và Cao Nguyên 900đ
Giá ủng hộ 1000đ trở lên.

Thư từ bài vở gửi :
CHÂN HIỆP

Bưu phiếu, Chi phiếu và
hiện kim xin đề :

Quản lý **VÕ VĂN HỮU**
Tòa Soạn : 38 Kỳ Đồng
AIGON-3 - Đ. T. 99.034

• Mua báo dài hạn xin
trả tiền trước Muốn
thay địa chỉ mới xin vui
lòng cho biết địa chỉ cũ.

ĐOÀ TRONG SỐ NÀY :

Con nai tơ	PHƯƠNG CHI	3
Dưới mái trường yêu	LA TY	8
Đại văn hào	HỒNG QUÂN	11
Con chó của thằng Bền	CAO HOA	15
Mưa mong manh (thơ)	LYNH THANH THẢO	18
Một buổi tập xe	LÊ THỊ THU HƯƠNG	19
Bức thư quái ác	NGUYỄN QUỲNH	24
Tuổi học trò (thơ)	LA TY	26
Điệp vụ dưới đáy biển (tranh)	ĐOÀN ĐỨC TIỀN	27
Những vấn đề của Tuổi Hoa	CHÂN HIỆP	33
Đoàn quân dũng cảm	HOÀNG ĐĂNG CẤP	36
Những khuôn mặt thân yêu	DÙ CÔN	44
Dzig-Dzac	TRANG VY	50

ĐỒNG CƠ NON :

Tung cao lời chim trắng (thơ)	VŨ THỤY SÔNG HỒNG	51
Đêm trăng	NHƯ NGUYỄN	52
Chợ chồn	HOÀI LINH VŨ	56
Bé Việt Bé Nam (tranh)	ĐÌNH	58
Tranh bìa : Lá thụ vàng	của VI VI	

CON NAI TO

□ PHƯƠNG CHI □

MẤY đêm qua trời mưa phùn. Sáng hôm nay bầu trời xanh quang đãng. Những cụm mây trắng sáng ngời. Lúa non xanh rờn vươn cao được vài phân. Hàng lúa thẳng tắp chạy dài từ bìa trang trại đến cuối cánh đồng. Ông Xu và Cu Tý huyết sáo gọi mướp già rồi cùng khởi hành. Tất cả đi về hướng đông. Đó là một khu rừng nhỏ, thưa. Cây cối tươi tốt nhờ mưa nắng đều hoà. Những cọng cỏ non tha hồ thò tay khỏi bụi nghịch phá. Đàn hươu thường về đây nhai cỏ, uống nước suối, ngắm trăng. Ông Xu biết thế nhờ một đêm trăng sáng, ông thao thức... Bỗng ông nghe nhiều tiếng « oác ! oác ! » từ rừng vọng ra. Đúng là tiếng của hươu. Quả thật, chính ông thấy bóng hươu thấp thoáng dưới trăng. Ông yên chí đàn hươu khá đông, có thể săn được vài con... Sáng nay ông nhất định cùng cậu con trai cùng là Cu Tý, đi săn hươu.

Qua cánh đồng. Hai người đi thêm một cây số mới đến rừng. Cả hai đi sâu vào rừng. Theo đường mà dẫn đến bờ suối. Ông Xu thấy nhiều vết chân hươu trên

ấy, cũng có thể là vết chân nai nữa... Vết chân càng nhiều hơn, càng rõ rệt hơn. Đêm kia mưa, đêm qua mưa, nếu là vết chân của hươu nai đi ăn đêm qua thì hẳn đã bị xoá mờ đi, hoặc nước lũ làm biến mất. Nhưng không, rõ ràng là những dấu chân mới đi qua. Không nhiều lắm. Ông Xu thầm đoán chừng vài ba con.

Hai người lại tiếp tục đi, tiếp tục rẽ khi đổi hướng. Gần đến suối rồi... Hồi hộp !... Run run !.. Không nghi ngờ gì nữa... đúng là một đôi... nhưng lại là nai. Một nai cái khá to và một chú nai tơ béo tròn. Ông Xu ra dấu. Cu Tý hiểu ý nhẹ nhàng đu lên cây sồi. Cậu ngồi yên nhìn xuống. Ông Xu và mướp len lỏi vào các bụi cây. Nghe tiếng động đôi nai nghiêng tai nghe ngóng. Hình như trong mắt nai mẹ ngời lên một âu lo. Nhưng chỉ một thoáng... một thoáng thôi. Nai mẹ lắng niềm lo xuống. Lá rừng vẫn mê say xao động. Tiếng suối róc rách vẫn đều reo, nai mẹ âu yếm nai tơ như thầm bảo :

— Vẫn thế. Không có gì con ạ !

Cu Tý thấy hình như chú nai tơ mỉm cười với mẹ chú. Đôi mắt nai

tơ vô tư nhìn những hoa nắng lao xao trên cành. Chú khẽ chớp mi rồi nhìn xuống suối. Nước suối trong veo soi bóng nai mẹ tròn mập và bộ lông nai vàng óng điểm những đốm sao nâu. Có lẽ nai tơ hài lòng ghè lăm về khung cảnh nơi đây, chú lại mỉm cười...

Cu Tý cảm thấy thú vị. Tý hiểu ý nai tơ từ bộ điệu đến cử chỉ, nụ cười, hay ghê chưa. Mắt nai tơ vẫn tròn vẫn lóng lánh với vạn sao trời... đẹp ghê nhỉ ?! Cu Tý ngây ngất ngắm nai tơ. Tý thích nai lắm cơ... thương yêu chi lạ ! Đã nhiều lần Tý xin mẹ nuôi một chú nai tơ đẹp, nhỏ để làm cảnh và để làm bạn với Tý. Nhưng chưa bao giờ Tý hài lòng vì mẹ cậu khó khăn quá... Bà sợ thêm một miệng ăn với nhọc công chăm sóc. Bà hứa là khi nào có nai tơ bà sẽ cho Tý nuôi. Bà tưởng là hứa cho qua, và khi cậu Cu Tý càng lớn hẳn cậu bỏ quên những ý tưởng trẻ thơ đó. Nhưng không, Tý vẫn với bộ óc bé bỏng thơ ngây ngày nào. Tý vẫn thích sống gần các con thú bé nhỏ hiền lành, nhất là nai, mà là nai tơ cơ đấy.

Bây giờ... chú nai tơ đang uống nước. Chỉ cần Tý ra tay... Ừ... chỉ cần Tý ra tay là bắt được ngay. Nhưng lở nai tơ của cu Tý bị thương làm sao ?! Tý ngần ngại... Tý run run thủ khẩu súng.

— Đoàn 1 Đoàn 1

Tý giật mình. Ông Xu đã bắn trước. Nai mẹ trúng đạn lăn ra đất. Nai tơ định chạy nhưng thấy mẹ ngã ra máu loang nhuộm thắm bộ áo choàng, chú không nỡ. Vì lưu luyến... vì tình mẫu tử nai dừng lại. Chú nhìn mẹ. Và cũng vì cái nhìn đó, nai tơ không nỡ

đi. Bốn chân bé bỏng của chú như chôn sâu xuống đất. Chú đứng yên, những giọt nước mắt trào ra. Nhưng... ô kia Cu Tý và ông Xu đã vây quanh chú, có cả murop già với bộ mặt hí hửng nữa cơ. Nai tơ thơ ngây... nai tơ hiền hậu... rơi vào tay Cu Tý rồi. Bây giờ nai không sợ nữa... nai chỉ biết buồn... buồn vì xác nai mẹ đã nằm yên trên vai ông Xu. Nai tơ đã biết số phận hẩm hiu của mẹ nó.

Còn nó thì sao nhỉ ? Mẹ nai bị chết, sao nai không bị thế ? Họ không giết nai à ?

Nai tơ, đôi mắt trong veo thơ ngây... ngờ ngác Cu Tý ôm nai ve vuốt, triu mến...

••

BAN đầu, mẹ Tý không bằng lòng cho Tý nuôi nai con. Nhưng Tý đã viện đủ lẽ để phản đối mẹ.

Nào là :

— Nếu mẹ sợ thiếu sữa con sẽ nhịn một phần sữa của con cho nó.

Nào là :

— Nếu mẹ sợ nhọc công chăm sóc, con sẽ đóng cho nó một cái chuồng, tự tay con lo cho nó ăn, liệu cho nó ngủ.

Nào là...

Sau cùng, mẹ Tý bằng lòng vì bà vốn cưng con. Tý vui lắm. Cậu bé hí hửng đem gỗ đóng chuồng và lót rạ cho nai ngủ. Nai tơ ngự trị trong cung điện ấy với cái « vương hiệu » là THƠ THƠ. Tý đặt thế đấy. Cu Tý dĩ nhiên rất thương mến Thơ Thơ. Ngược lại, Thơ Thơ cũng thế. Nhưng có điều Thơ Thơ không hề cảm tình

với ông Xu và mướp già. Có lẽ Thợ Thợ nghĩ ông Xu là thủ phạm giết mẹ nó, lột da mẹ nó đem bán nên nó thù, nó hận. Còn con mướp già độc ác ấy, Thợ Thợ càng gớm ghiếc. Những lúc mướp già bị rầy mắng Thợ Thợ thích thú nhất.

Thợ Thợ lớn dần theo thời gian. Với Tý, nó không hề chú ý đến điều đó. Cái chuồng trở nên thấp bé đối với Thợ Thợ. Một buổi sáng, Thợ Thợ nhảy ra chuồng. Thợ Thợ nhớ rừng nhưng không nhớ lối ra. Thợ Thợ chạy vòng vòng trong trại, đi lang thang mãi đến mỗi cả chân. Thợ Thợ dừng lại... thì ra trong lúc điên cuồng vì bị bó buộc Thợ Thợ đã dẫm nát lúa non ở ruộng. Nó buồn bã trở về chuồng với sự hối hận...

Quả thật. Mẹ Tý giận dữ la mắng Cu Tý. Thợ Thợ nằm trong vòng tay Tý. Thằng bé nhất định bảo vệ Thợ Thợ. Nó không tin Thợ Thợ dẫm nát lúa. Thợ Thợ nhìn Tý bằng đôi mắt biết ơn. Tý nâng niu, an ủi Thợ Thợ một chốc rồi tiếp đi. Tý nhìn ăn hôm đó. Bà thương con lại tha thứ, lại cưng chiều.

Thợ Thợ ngoan hiền. Thợ Thợ dễ thương. Thật đấy. Nhưng bản chất của Thợ Thợ là bản chất của một con vật, đầy thú tính. Thợ chỉ biết sống theo bản năng và thú tính của nó.

Một hôm.

Mọi người đi vắng. Thợ Thợ lại bỏ chuồng. Lộp rạ làm Thợ Thợ nóng bức. Nó muốn tìm cái gì thoải mái hơn cơ. Nó định ra đồng nghịch phá một lúc, chợt nhớ lần trước Cu Tý bị ba mẹ mắng, nó

bỏ ngay ý nghĩ đó. Thợ Thợ lững thững vào phòng. Thấy mấy cái gối độn gòn đang dờ ở góc phòng, tính tò mò của Thợ Thợ bị khuấy động. Chú đến, lấy mồm lòi ra. Rồi Thợ Thợ khuyu chân xuống thử nằm. Ềm thật, nó thăm nghĩ thế. Thợ Thợ lại đứng lên. Chú vừa nghĩ ra được một cách chơi...

Thế là hôm ấy Tý lại bị mắng. Lần này thì Tý chẳng thấy oan tí nào. Chính Tý thấy Thợ Thợ nghịch phá kia mà gòn bay vào ống máng, chui vào lò. Gòn phủ trên nệm. Gòn chui vào thức ăn. Gòn bay là là trong không khí rồi vào mũi bám cả trên tóc trên tai người ta. Bị mẹ mắng Tý giận thật sự. Cậu chạy nhanh đến chuồng. Con vật bé nhỏ đang nằm co ro trong góc như chờ sự trừng phạt. Thấy Tý, nó đứng lên. Đôi mắt trong xanh khép nép. Đôi tai run rẩy. Chiếc lưỡi hồng liếm vào tay, vào chân Tý. Thợ Thợ thế đó làm sao Tý phạt được. Nó ghen lại, buông cây roi xuống ôm chầm lấy Thợ Thợ...

Quyết liệt hơn, lần này ông Xu đòi đuổi Thợ Thợ. Ông bảo Tý :

— Bấy lâu, ta thương và cưng con nên cho phép con nuôi Thợ làm bạn. Nhưng Thợ Thợ có ích

gì cho ta đâu ngoài sự nghịch phá của nó. Con hãy để Thor Thor về với núi rừng man dã. Bằng không, một ngày nào đó, ta giận điên lên thì không còn gì là Thor Thor nữa đâu nhé.

Tý cúi mặt, nước mắt đoanh tròn. Lời ông Xu sắc bén quá. Nó đau đớn không ít. Ông Xu lại tiếp với giọng nhẹ hơn :

— Con ! Con không biết thú rừng thì có cái bản năng riêng của nó sao. Một ngày nào đó nó sẽ nhớ rừng con ạ, như người thì nhớ cội vậy. Nó sẽ trở về cuộc sống man dã... Lúc đó, chắc con cũng chẳng vui gì chi bằng bây giờ con thả nó đi.

Cu Tý buồn rầu suy nghĩ. Thả Thor Thor ? Thả Thor Thor sao ? Ai sẽ chạy đua với Tý ? Ai sẽ là bạn truyền hơi ấm cho nhau ? Không ! Tý không thể thả Thor Thor.

Tý tìm cách gọi lòng thương của bố :

— Thưa ba, nếu thả Thor Thor, con buồn lắm, không ăn ngủ gì được. Con xin hứa là từ rày về sau nếu Thor Thor còn phạm lỗi con không dám trái ý ba nữa.

Ông Xu bằng lòng nhưng mẹ Tý giận nó. Chỉ giận thôi chứ tình mẹ thì vẫn bao la.

Sáng nào không đi săn, Tý dẫn Thor Thor ra đồng chơi. Trời bấy giờ sang đông. Tuyết rơi lác đác, đọng lốm đốm trên đất, y như dấu chân người tuyết.

Tý choàng áo bông cho chú nai Thor Thor. Cả hai thơ thần bên cánh đồng. Thor Thor ngoan lắm, nó không dẫm bừa lên ruộng. Có lẽ nó biết ruộng vừa lên mạ. Tý

thăm sung sướng với ý nghĩ « Thor Thor bắt đầu tinh khôn ! »

Cu Tý nhìn Thor Thor âu yếm bảo :

— Thor Thor ngoan nhá, giáng sinh này ta sẽ xin mẹ cho Thor Thor một xâu chuỗi Ô Tô, Thor Thor thích không nào ?

Và Tý thấy Thor Thor nhe cười với nó, ánh mắt vui vui.

Đêm ấy được một trận mưa tốt. Sáng sớm, ông Xu sửa soạn đi săn. Bỗng sức nhớ, ông sai Tý ra đồng xem mạ lên tốt không và xem có vết sâu hoặc hư hao nào không ? Tý tin chắc là mạ lên cao hơn hôm qua và xanh rì rì ra đấy. Nhưng... ra đến đồng... Tý ngạc nhiên quá : mạ non bầm vập ngã nghiêng toỉ tả. Trên đất xấp những dấu chân bé nhỏ hằn lên rất rõ. Tý cúi xuống...

Trời ơi !... thật sao ?... Dấu chân của Thor Thor !

Và títt đằng xa kia. Dấu chân in dài dài rồi mất hút. Tý hốt hoảng chạy về. Chuồng Thor Thor đó. Vắng lạnh. Không ngờ vực gì nữa. Đúng rồi. Đúng rồi.

Tý ôm đầu thất thểu đi vào. Nhìn bộ mặt thiếu nảo đến thảm thương của Tý ông Xu đã đoán hiểu được một phần nào. Ông vội hỏi :

— Sao ? Mạ lên tốt không Tý ? Tý ghen ngào :

— Con gì đã ăn hết rồi, ba ạ. Tý thút thít...

— Con biết con gì ăn không ?

Cu Tý nhìn bố, đôi mắt van lơn. Ông Xu nhỏ nhẹ nhưng Tý biết đó là lúc ông giận nhất.

— Lại Thơ Thơ phải không ?

Tý run lên lấp bắp :

— Dạ... hình như thế.

Rồi cậu chạy vụt đi. Tý chun vào ô rơm của Thơ Thơ. Tý miên man nghĩ ngợi. Tý mong Thơ Thơ trở về với Tý. Tý sẽ nhốt Thơ Thơ tuốt trong góc ruộng. Đến bữa, Tý sẽ lén dành phần sữa của nó cho Thơ Thơ. Tý sẽ dấu kín Thơ Thơ chả cho ai hay hết. Tý thiếp đi... trong mộng nó mơ gặp Thơ Thơ... Tý chấp chờn với trạng thái nửa mơ nửa tỉnh. Tý nghe trong người nóng ran, đau nhức như có vạn cây kim châm chích. Đầu tý nhức như búa bổ... tóe vụn sao trời. Đến khi Tý tỉnh, nó mới hay là nó đã sốt, sốt từ sáng đến giờ.

Trời chấp choạng tối. Qua khung rào Tý thấy trời đông u ầu, buồn phiền. Có tiếng thì thảo trong nhà, Tai Tý ù nên nó không nghe rõ. Có tiếng chân đi...

Đoàng ! Đoàng !

— Súng nổ ! Súng nổ !

Tý hoảng hốt thét lên. Nó đâm bồ ra. Nó nhìn thấy khẩu súng trên tay ông Xu mờ mịt khói. Còn...

— Thơ Thơ.

Con vật thân yêu của Tý đang dẫy chết dưới mưa tuyết. Tý vụt đến ôm chầm Thơ Thơ. Có lẽ nhớ Tý nó mới tìm về, mới bị nạn thế này. Máu từ cổ Thơ Thơ loang dài trên bộ áo vàng mịn. Gặp lạnh máu đông lại. Gớm ghê quá. Nhưng Tý không gớm. Tý ôm Thơ Thơ và hét gọi tên Thơ Thơ.

Thôi rồi ! Không mong gì nữa, vết thương hiêm ác kia, làm sao Tý chữa trị ? Tuyết rơi từng đốm trên máu. Những đoá hoa trắng

nhuộm hồng không nở trong một thoáng để đưa tiễn linh hồn Thơ Thơ. Mất Thơ Thơ, đôi mắt nai tơ đắm lệ.

Đôi mắt long lanh long lanh rồi khép lại. Tý tưởng tượng một nụ cười gượng gượng đang nở trên bờ môi Thơ Thơ.

Hoa tuyết càng rơi nhiều.

Cu Tý chạy nhanh về phòng đóng chặt cửa lại Cu Tý lắng tai nghe... nó mơ hồ có tiếng suối reo tiếng nai mẹ bảo con :

— Vẫn thế, không có gì con ạ.

Rồi tiếng súng đoành đoành kết thúc đời nai mẹ rồi lại tiếng súng ác độc tàn nhẫn ấy kết thúc đời Thơ Thơ. Thơ Thơ, chả biết xác nó đã được mẹ Tý quăng vào cái hố chưa nhỉ. Hay, xác Thơ Thơ vẫn chơ vơ ngoài mưa tuyết. Hoặc hơn nữa, cha mẹ Tý sẽ lột da của Thơ Thơ làm áo. Lấy thịt của Thơ Thơ mà bán.

Trời ơi ! Đừng nghĩ nữa Tý ơi !
Đừng nghĩ nữa tôi ơi !

Tý chắc rằng Tý không thương yêu ai bằng Thơ Thơ. Cái tình cảm thiêng liêng bắt nguồn bởi tình yêu thiên nhiên vạn vật. Nhưng bây giờ... Thơ Thơ còn đâu nữa. Thơ Thơ ! Cu Tý xa Thơ Thơ mãi mãi rồi đấy, Thơ Thơ, Cu Tý nấc lên rồi thiếp đi !..

PHƯƠNG CHI

Phóng tác theo « The year ling »

DƯỚI MÁI TRƯỜNG YÊU

Viết cho tôi và những ai
đã từng khoác áo « học trò »

• LA TY

THA thiết nhiều với ngôi trường mang tên Đồng Khánh, nhờ đó mà sự cố gắng đã dần đưa Thu về với ý nghĩ an lành.

Vòng tay đại lượng của mái trường yêu đã niềm nở đón Thu, cho Thu làm đệ tử, như muốn vì tình từ khác đã qua đi trong vòng mấy mươi năm.

Đồng khánh ! Đồng Khánh, tên của một vị vua hiền hoà tuổi trẻ trong thời đại cận kim, đã được đặt tên cho một ngôi trường với hoàn toàn tinh chất « con gái ».

Diễm phúc thật, một ngôi trường danh tiếng, được nằm bên đường Lê Lợi, tên của người áo vải dấy Lam Sơn.

Hữu tình thay ! Hân diện thay, khi có thêm một mỹ từ nữa, đó là con đường trắng, con đường sáng của tuổi học trò, thả hồn về bến mộng tình mơ.

— Nếu không có giọng Hương Giang xanh biếc, bóng dừa vù nghiêng nghiêng bên con đò Thừa Phủ, mỗi sáng chiều làm mái dầy Thu qua để lui về Thành Nội, chắc hẳn Thu không dám bảo là bến mộng, tình mơ vì qui khánh xem qua sẽ bảo Thu thần thánh hoá.

Thật vậy cái khung cảnh đơn điệu về chiều của giọng sóng yên lành, cùng những chiếc thuyền trần xuôi

ngược nước đã dẫn Thu vào giữa lòng thương mến triền miên.

Đồng Khánh ! Đồng Khánh, trường ơi ! Đã mấy năm qua rồi, những kỷ niệm vui buồn tuổi nhỏ, giận hờn vu vơ, vô tư rất mực... hết rồi giờ Thu đã lớn, Thu không còn vội vàng để phải ngộ nhận từ đỉnh cao sang của loài hoa Violette mà Thu tưởng đám rau má rẻ tiền mẹ mua về ăn sống, cũng như Thu « không dám đi mau, sợ bạn bè chê hớp lấp số cực sẽ không giàu ». Chưa hết những khối óc lớn dần chừ đây là cả công bình của các bậc thầy cô khả kính, đã lập cho cho Thu quen sống đòi hướng thượng.

Một ngày nào đó không xa khi vòng tay tuổi nhỏ qua rồi, dù phải ở môi trường nào đó, Thu không quên cảm ơn ngôi trường, cảm ơn thầy cô đã bao bọc dẫn dắt Thu, để ngày vĩnh viễn xa trường được mang rào kỷ ức một mở vốn liếng tinh thần không nhỏ.

Tha thiết bao nhiêu... để mang vào tim óc bấy nhiêu cảm tình chân thật nồng nàn.

Xuân về ! Hạ đến, những cảm nghĩ tận tình đến với Thu, Thu thấy như mình đang lạc vào cửa thế giới văn vơ, vì đã sâu, đã cảm là diễm mỗi chung cho điệp tình con

ei. Có phải không em, thưa chị,
thưa người.

— An ủi Thu đi !...

— Có những buổi sum họp nào
thông vui, có những buổi chia ly nào
thông mang nhiều chua xót đắng
 cay. Thu biết vậy nhưng năm bảy
 năm cười không đủ xoá ưu tư, chung
 quí chỉ còn vụn nổi sầu không đổi.

Thu sợ tuổi đời mất dấu, Thu sợ
 Thu không còn can đảm, khi nghe
 ai nhắc đến lên trường, vào những
 ngày Thu chấp chững bước vào
 ngưỡng cửa cuộc đời, với ngà
 răng liếc, băng quơ.

Phải không ? Tất cả chỉ còn là kỷ
 niệm, kỷ niệm chìm sâu không một
 gì già biệt.

Thu tin rằng, dù một khoảnh
 khắc trong âu lo đợi chờ, hay tiến
 đến đến ngút ngàn của người, Thu
 vẫn tìm cho được vụn vẹn kỷ niệm,
 để ôm choàng, để ép vào trang sách
 nhỏ, làm món quà thương lặng lòng
 Thu.

Một ngày nào đó, Thu đứng chân
 lại Đồng Khánh thiên thai, đề xin
 điện kiến lại những gì xa xăm mà
 con thuyền dĩ vãng đã nhẹ nhàng,
 đưa sang miền cực đại, phút giây
 đó, chắc Thu không khỏi ngáp
 ngừng, như bàn chân yếu mềm
 của ngày vui ban sơ, vì Thu không
 biết cảnh cây, nội cỏ thưở nào, có
 còn nhận Thu là người quen hay
 nhìn Thu với ánh mắt hững hờ,
 khiến Thu hoài nghi tất cả, như
 sẵn sàng phủ nhận linh thu, làm Thu
 chua xót ngậm ngùi.

Thu chẳng muốn gì hơn là cho Thu
 sống mãi trọn đời học sinh, bên
 những cô bạn hiền thân mật, nở
 nụ cười đầy đáng tin yêu. Th.,
 muốn được ngồi dưới hàng phượng

vĩ, có làng cây che dấu mặt trời.
 Sân trường nhuộm nắng, áo trắng
 thướt tha, với bờ vai nhỏ như
 không đủ để đỡ mái tóc thề buông
 xỏa.

À quên ! Thu còn ao ước nhiều
 hơn nữa, từ một phước đức nào đó
 ban cho Thu, được làm những giọt
 sương mai, đọng trên cánh hoa
 « mắc cở » hoà lẫn với thắm cỏ
 xanh rì, sân trường đó, cho bỏ
 những thương nhớ vô vàng, hay
 chỉ một lần làm ve sầu, phượng
 nở, để réo gọi những nỗi buồn lầy
 lắt về đêm.

Chir Thu không dám nghĩ nhiều,
 vì Thu còn hiện hữu ở đó, Thu còn
 mãi vui dưới mái trường yêu.

Thu chỉ muốn bằng an với những
 ý nghĩ thời gian chậm lại, để Thu
 gói ghém một ít hạnh trang đầy đủ
 đem tỏ bày cho cuộc sống ngày mai ..

Vì Thu sợ tất cả sẽ ngoài tầm
 tay với.

Chia tay từ đó
 Lần cuối trong đời
 Cổng trường khép kín
 Ôm sâu chơi vơi.

LA TY

THU VỀ TRÊN TÓC MƯỜI LĂM

Em ru thầm phiên là nhớ nhung
Đong đưa lưng nhịp võng ngai
Đường như nỗi buồn lên tiếng
Tơ trời se võng tóc mỏng lung
Em ngáy ngổ uơm nu băng
Hồn nhiên như bướm đon mùa
Em ngóng mùa thu qua cửa ngõ
Phấn thông rơi rụng độ mấy lần
Mùa thu khép nép đến bên em
Gột chân son đỏ bước dằng dụa
Thu khẽ mỉm cười trên rưng tóc
Ngập ngừng mấp máy liếng lăm
quen

Thu về chuyên chở il mới hương
Thu về gom góp chuyên hoang
Tặng em làm chat quả mưng
Hoa ngâu vàng nở với lugễn
Tuổi em đơn thuần ngọan cỏ cây
Thật thà ỷ nghi vẫn đong đầy
Gương soi em có bình e then
Mà có thêm hồng lên máu máy ?
Bàn tay em vậy dằng thu xưa
Mắt nai xin bình yên thêu thùa
Xin em mãi nguyền sơ áo trắng
Và hồn chưa nhòa nhạt ước mơ
Mơ ước đã tròn như tuổi trăng
Đã em như những dấu chân thắm
Hay cũng chớp chùng như sương
Cho em trầm lặng nét ăn năn

cho em nghe một thoáng mệnh
Rơi ngập lối đi phấn thông vàng
Phấn thông bay ngử là áo lụa
Ngử mới em cười rất hiền ngoan
đầu tích âm thầm theo tháng
Ấu thời còn ở với trăng rằm
Hay đã ngử ngang mười lăm tuổi
lời đáp nghe chừag rất xa xăm
Tưng nhịp khơi dằm ru dằm
Em hoài ủ ếp niềm ngắc ngo
Chiếm bao vắn rộn ràng trong
Mùa thu vừa đến thật tình cờ...

PHẠM THỊ DIỄM PHÚC
(Bút Nhóm Hoa Nóng)

HỒNG MƠ

Trong con đường đất hiền hòa,
Chân nai nhịp bước ngất hoa
T.én mới rạng rỡ nụ cười,
Mắt tròn xanh biếc sáng ngời
Hồn đang dệt những vắn thơ,
Gởi nàng mây trắng thân thờ
Giò về lấu khúc lao xao,
Hàng dừa xanh ngất hàng cau
Yêu sao tuổi nắng hong vàng,
Như là mắt bé ngử ngang chiều

SÔNG BẠC ĐÀU
(Tuổi đợi chờ)

ĐẠI VAN HÀO

QUẬT Cường! Tôi không biết mình có quạt cường được như cái tên mà ba mẹ đã đặt cho hay không khi mà số tôi bị chiếu mạng bởi 3 vì sao quả ta quá nặng. Ba người chị yêu quý của tôi đó. Song, có bao giờ tôi dám thổ lộ nỗi ám ức này đâu vì e rằng phải bị bệnh «nhức xương» bởi tính «ít nói» cổ hủ của con gái.

Trước khi đi vào câu chuyện, tôi xin mở một màn «mở tả phong cảnh» để các bạn biết qua về qui vị cô nương này nhé.

Đầu tiên trong bọn là chị Đoan Trang, sinh viên năm thứ năm trường «Trung học N.Q». Tôi không hiểu thân bằng quyến thuộc nhìn tương tử, xem «dung nhan» chị như thế nào mà lại khen mẹ tôi khéo chọn tên, người nào tên này. Song, dưới cặp mắt của tôi, chị là đại diện chánh thức cho hàng «đại bất công kinh khủng». Tỷ dụ các bạn nghe nhé. Móng tay chị ấy thì

đề dài cả tác thế kia mà chẳng ai nói 1 lời. Còn tôi ư? Móng tay dài chưa kịp cắt là đã nghe: Nào thằng bé ở hẳn nhất nhà, nào con trai mà... điệu. Các bạn xem, nỗi oan ức này to biết dường nào. Thế mà nghe tôi mở một màn thanh minh thanh nga là chị đã chẳng hồi tâm mà lại còn ban tặng thêm câu:

— Quả thật Cường mắc phải một nỗi oan Thi... Mầu.

Còn nữa các bạn à, chưa hết đâu này nhé, tóc chị ấy đề dài thì được khen là mái tóc huyền, tóc thề. Đến lượt tôi, nói ra càng tội cho bộ tóc của tôi lắm, không biết chọn nơi đề gởi thân, mới ra dài được độ 1,5 phân là đã nghe những câu mát mẻ:

— Hippy chúa!

— Đề tóc dài để nuôi...

Chính vì không muốn nghe lời thị phi mà tôi đành đề lưỡi «tổng đơ can nghiệt» xéo đi nường

sợ « tóc nhưng mềm mại của mình mà lòng đau như cắt ».

Đại khái, chị có những bất công thế đó. Mà càng nhượng, chị càng lấn áp. Thân nam nhi chi khi thế này mà bị phương nữ lưu khi dễ thì còn mặt mũi gì? Chính thế nên trong một buổi sáng chủ nhật đẹp trời, quý trong thánh đường mà tôi cứ cầu xin Chúa ban cho tôi một tâm hồn mình mẫn để... phục hận. Mà Chúa linh thật. Sau lời cầu nguyện, một ý nghĩ lóe lên, có lẽ « lòng thanh » của tôi đã được ngài chấp thuận. Tôi mỉm cười sung sướng. Sau một vòng liêu ngao đường phố, vừa đặt chân đến nhà, tôi tìm chị Trang trước tiên:

— Kinh khủng, kinh khủng, nguy cơ, nguy cơ.

Vừa xuyết xoa, tôi vừa nhìn chăm chú vào mái tóc nhưng của chị. Sau đó lại đưa tay như muốn hất tung mái tóc lên, nhưng vừa chạm đến, tôi rút tay về, thè lưỡi, lắc đầu.

— Cường, làm gì thế? — Tiếng chị ngạc nhiên, đôi mắt tròn xoe.

— Em tìm « hấn ».

— Không rồi hở? Hấn nào?

Thật tỉnh, tôi đáp:

— Lúc này, trong nhà thờ, em may mắn được quý sau lưng một chị có mái tóc tuyệt đẹp như... chị vậy đó.

Nghe tôi khen, chị cười thật tươi, chăm chú theo dõi câu chuyện — Mái tóc đẹp thật. Nhưng khiếp quá chị ạ, từ trong đó, một gã già súc loại nuôi trên đầu thong thả bước ra, có lẽ ngày chủ nhật hấn đi dạo hay sao mà bỏ qua, bỏ lại, du lên cọng tóc này, du xuống cọng tóc kia như khi du dây vậy đó. Sáng chủ nhật được một mảng

xiếc măn nhớn chẳng tốn tiền. Thấy tóc chị cũng dài, có lẽ chị muốn trở thành chủ gánh xiếc nữa à?

Nhìn vành môi tươi như hoa bắt đầu là lượt quẹo 1 của 900, tôi vội vàng xử dụng võ thuật phi thân, phóng nhanh đào tẩu kéo bàn tay mềm mại kia nựng nhẹ vào đầu trong buổi sáng đẹp trời thế này là trọn ngày làm ăn không khá. Quả thật cò nhân đây chẳng sai « Tam thập lục kế, tẩu vị thượng sách ».

Sau số 2 là số 3, chị này mang tên Thủy Mỹ. Với chị, tôi cũng không hiểu tại sao chị lại chiếm được giải « Ăn nói lưu loát » mà lớp tổ chức vào dịp cuối năm. Mọi người khen chị ăn nói khôn khéo. Nhưng, tôi nghĩ rằng phải thêm những chữ: « Trừ trường hợp với tôi ». Các ban xem thế này có tức không? Bữa nọ, gã đế « Đại cò Việt » thân mến của tôi vừa hạ gã « Bách thắng » của thắng Thành. Một chiến công hiển hách bậc nhất vì xưa nay gã Bách Thắng chưa hề biết mùi thất bại. Sau những phút hồi hộp, toát mồ hôi lạnh, tay chân ngứa ngáy như chính mình đang làm chiến, tôi hét lên sung sướng khi gã Bách Thắng chạy dài. Ôm chằm lấy hấn, tôi vù vào nhà, hét ầm lên:

— Chị Mỹ ơi, chị Mỹ, xem gã Đại cò Việt của em ghê ác chưa?..

Thật vô phúc cho tôi, nhằm lúc chị ấy đang học bài:

— Làm gì như giấc đến không bằng vậy? Đi chỗ khác chơi cho chị học.

Lời chị nhỏ nhẹ mà tôi như gặp phải đá mòn, đá cuội, cụt hứng ngang. Tôi đâm ra giận vì không có

được một thằng em trai để chia xẻ với tôi nỗi vui sướng, sự chiến thắng này? Bọn họ, con gái biết gì?

— Te te... te te te...

Gã để tròn tay còn kêu inh ỏi, tôi muốn ngắt đầu, bóp cổ hắn ra cho rồi, song vừa nghĩ đến công trạng lẫy lừng vừa qua mà lại bị chết bởi sự giận cá, chém thớt sao? Tôi đánh thất thiêu cho hắn vào tháp ngà mà nhìn hắn gặm gặm từng cọng cỏ...

Giữa tôi và chị Thủy My là chị Nhã, Thanh Nhã. Con người của chị trông thanh nhã ra phết với kích thước thật « lý tưởng »: cao: 1,50m, nặng: 30kg. Con người của nhạc phẩm « qua cầu gió bay » đây. Thế mà mỗi lần nhìn tôi tập thể thao là chị kêu ầm lên:

— Trời ơi, giờ này cậu ầm mồi ra đây tập hít... bụi và tắm nắng cho cứng xương đấy hử? Thôi để 12 giờ, đúng Ngọ rồi hãy tập luôn.

Này giờ tôi đã « lỡ bước » đi quá sâu vào chi tiết về các chị, bây giờ xin quẹo một cua vuông góc 90° để trở lại câu chuyện chính.

Số là, kể từ khi chị Trang có được một bài văn đăng trên báo, nhà tôi nổi lên « dịch văn sĩ » lan tràn mãnh liệt còn hơn cả bệnh đau mắt cấp tính. Đề chứng tỏ máu nghệ sĩ chảy đầy trong huyết quản, các chị thường ngồi vờ văn, nhìn mây bay, ngắm trăng lên mà mơ màng, trông thật giống... « ngủ gục ». Đôi lúc, cứ nhìn chăm chăm vào mấy đóa hoa hồng như học thôi miên.

— Ý thơ không có trong đó đâu, chị tìm sâu róm may ra để gập hơn.

— Khúc gỗ... mục mà biết gì là văn chương?

Đề hỗ trợ cho chị Trang, chị My còn thêm:

— Hòn đá biết nói đấy mà.

Như muốn chứng tỏ tam nương lúc nào cũng đoàn kết, chị Nhã tiếp luôn:

— Xem mấy bài luận của hắn cũng đủ biết. Không bài nào thoát khỏi hòn sỏi trắng tròn tròn nằm trước con số. Như thế làm sao biết thưởng thức cái đẹp thiên nhiên được? Thôi, dứt thì dựa cột mà nghe nhé.

Nghe các chị chê, tôi ức muốn chết đi được. Thật ra, tâm hồn nghệ sĩ của tôi lúc nào cũng tràn đầy, Cứ nhìn con người của tôi là đủ biết, trông « văn nghệ » chán. Chỉ mái tóc bồng bềnh như sóng biển (mà mọi người gọi nhầm là tổ quạ) là thấy ngay cái cốt cách nho nhã rồi — Sự thật đấy, không

phải tôi khoe đâu — Song, chẳng lẽ mình bắt chước các chị ấy thì coi sao được? Nhưng, chẳng phải như thế mà tôi hàng đầu nhé. Phải viết một bài, đăng lên báo cho có vẻ « hách như ai » vậy các chị chờ xem nhé. Chắc hẳn là phải phục lăn thôi.

Nghĩ là làm, con người tràn đầy nhiệt huyết mà. Trước khi bắt tay vào việc, tôi thảo luận kế hoạch đoàng hoàng. Đầu tiên, phải chọn một chỗ ngồi thế nào để nhìn thấy cảnh vật bên ngoài như trăng, sao, hoa, bướm mà tránh được cặp mắt tò mò. Được rồi, phòng học là nhất. Này nhé, tôi cứ đóng cửa phòng lại là an toàn. Trong phòng, cửa sổ nhìn ra vườn hoa. Thật tuyệt diệu. Chọn được chỗ lý tưởng rồi, tôi cảm thấy phấn khởi như công việc đã xong một nửa.

Muốn viết văn hay làm thơ phải có hứng mới được chứ. Ngoài cảnh thiên nhiên, mình cần phải có những thứ gọi hứng thiết thực và gần gũi như... bánh kẹo chẳng hạn. Việc này không có gì khó. Chỉ 15 phút sau là tôi đã khệ nệ đem vào phòng một bình trà nóng hổi, thơm phức và đĩa bánh mứt thật hấp tấp tuyển nước bọt.

Còn gì nữa không? Để xem, ừ nhỉ, theo những sách mà tôi đọc thì trong phòng của thư sinh phải có cả trầm hương nữa chứ. Gay go thật, làm thế nào để có trầm hương? Sau « một phút suy tư » tôi bật lên ý nghĩ và thầm tự khen mình: thi sĩ quá thông minh. Tôi băng vù lên nhà thờ (một căn phòng thờ cúng ông bà). Mấy ộp nhang trầm mẹ mua còn nguyên. Tôi lấy ra ba cây, đốt lên rồi đem

vào phòng. Trông tôi lúc này, có lẽ không ra thầy pháp, mà cũng chẳng giống thầy tu. Trên bàn, nào bánh, nào trà, hương trầm nghi ngút như đang cúng tế vị khuất mặt nào. Sau hết, tôi chễm chệ ngồi vào ghế. Không bút lông, tôi dùng đũa bút nguyên tử vậy. Tập giấy trắng tinh trải trước mặt như đã sẵn sàng đón lấy những lời châu ngọc tuôn tràn như suối.

Thật là tôi dự đoán chẳng sai một mảy may. Bánh mứt là nguồn hứng tuyệt vời; Tay bốc, miệng nhai, tôi miên man suy nghĩ:

— Với bài thơ — hay văn? — này, sẽ đưa tôi lên đài danh vọng. Tôi tiếp tục sáng tác những tác phẩm khác, rồi đến chuyện dài. Các báo sẽ thi nhau đăng truyện của tôi; Báo nào có chuyện của tôi sẽ bán chạy như tôm tươi; Độc giả chen lấn nhau để mua như mua đường, sữa lúc khan hiếm vậy. Tôi trở thành một văn sĩ nổi tiếng. Dần dần, các tác phẩm đó sẽ được dịch sang ngoại ngữ. Tên tuổi tôi sáng chói cỡ đại văn hào Victor hugo. Trời ơi, phụt vinh quang ấy thật tuyệt diệu, lưu danh hậu thế và...

Ý nghĩ này nối tiếp ý khác tràn về không dứt. Mãi đến lúc cho tay vào đĩa mới hay chiếc bánh cuối cùng đã biến mất từ lúc nào; Bình trà cũng vơi đi một nửa. Tôi còn đang ngẩn ngơ, tiếc nuối giấc mộng. Nhìn lại, trang giấy trắng chưa một chấm mực. Tự này giờ, tay tôi chỉ nhớ cầm bánh mà quên cầm bút. Tôi bàng hoàng vì lỡ mất một dịp nhà ngọc phun châu. Bỗng:

— Ha, ha...

(xem trang 47)

Con chó của thằng Bèn

□ CAO HOA

BẦU trời vần vũ, mây xám như xà thấp xuống, một vài cơn gió lạnh lướt qua mặt sông, gợn sóng lăn tăn, một lát sau mưa đổ xuống. Mưa mỗi lúc một lớn, trên mặt sông lạng, những bong bóng, những vòng nước nổi tiếp nhau phồng lên, xẹp xuống, nổi tiếp nhau loang rộng trên mặt nước. Mưa xát xít, rào rào trên mái lá một chiếc ghe nhỏ, ẩn núp dưới bóng một chiếc bần.

Bèn ngồi trong mũi ghe, lặng yên ngắm nhìn những lớp voan mỏng màu xám bằng nước mưa xô giạt trước mũi thuyền trong từng cơn gió.

Bèn cạnh Bèn, con chó già vừa liếm hết những hạt cơm cuối cùng trong chiếc thau nhôm nhỏ, nằm

yên ve vầy cái đuôi xơ xát lông. Con chó già này đã theo Bèn từ hồi còn nhỏ. Hôm ấy, trời mưa to hơn hôm nay, một chiếc thuyền chở khảm đã bị đắm ở khoảng cửa sông, trong lúc mọi người đang lo cấp cứu, Bèn đã gặp con chó này, mình vọt nhẹp rết run lập cập trong bụi dừa dại. Lúc ấy con chó Tô bây giờ hãy còn nhỏ quá, cái đầu bé xiu bằng nắm tay trẻ con, bộ lông trắng, lốm đốm vàng, vọt dấn sát để lộ làn da non hồng hồng bụi dừa dại rên ư ừ, đôi mắt van lơn, cầu xin sự thương hại đã làm Bèn xúc động đem về nuôi cho đến lớn.

Từ đó Tô theo sát chân Bèn quán quít như hình vôi bóng, không lúc nào rời xa người chủ

đã có một thân thể từng cứu mạng nó. Bèn họ gì? Người ta không biết nhưng người ta biết rất rõ là Bèn mồ côi từ năm lên sáu. Cha, mẹ Bèn từ đầu tới miền này sinh sống? Người ta không rõ nhưng họ bảo nhau rằng: cha Bèn là một người đánh cá, còn mẹ Bèn là một cô gái, hai người từ trong nhà và cùng dẫn nhau về miền này mặc dầu cha mẹ đôi bên không chấp thuận.

Kết quả của mối tình ấy là Bèn ra đời, năm năm sau mẹ Bèn sinh hạ đứa con thứ hai, nhưng lần này sanh khó, mẹ Bèn yếu sức từ trần và em Bèn cũng chết khi mới lọt lòng. Sau hai cái chết đau thương đó, cha Bèn lúc nào cũng say, và mặc dầu giỏi nghề đi biển trong một đêm kia, cha Bèn giông buồm ra khơi rồi không trở về nữa. Bèn mồ côi cả cha lẫn mẹ năm lên sáu, không bà con nội, ngoại như nhận.

Định mệnh đã xô đẩy Bèn vào cuộc đời khốn khổ từ thuở ấu thời. Sau đó Bèn lang thang khắp nơi, lèo đèo bên chân con chó Tô trung thành. Va chạm với thực tế chua xót của xã hội, thời gian đã mài giũa, đã rèn luyện cho Bèn một ý chí, một tấm lòng cương quyết dần theo năm tháng.

Sau gần mười năm xa quê từ khi mất cha, mẹ và em, Bèn đã trở về độ ba tháng nay. Bèn đã trở về với nơi chôn nhau, cắt rốn của mình, với con sông bình thản êm đềm, thân yêu, trở về nơi mà ba người thân yêu nhất của nó cũng từ già cỗi đời về thế giới bên kia. Hàng ngày Bèn thả lưới, lưới cá mỗi sáng đem bán rẻ cho bà con mua lấy gạo và thức ăn đem về ghe, thế giới riêng của nó và Tô. Vóc người Bèn vạm vỡ da rám nắng

rắn rỏi, khuôn mặt đầy vẻ cương quyết, nghiêm nghị với đôi mắt sáng dưới cặp lông mày thẳng rết, đen và rậm. Cái mũi thẳng, miệng rộng hơi mím lại, mái tóc không suông sẽ nhưng không làm khuôn vàng trán cao thông minh. Cả người Bèn ẩn chứa một sự rắn rỏi, cương nghị, một ý chí phấn đấu mạnh mẽ, đã làm mọi người cảm mến khi gặp mặt. Bèn tưởng rằng nơi miền quê nhỏ thuộc Quảng Trị này, nó có thể sống một cuộc đời êm đềm, không bị ai quấy phá. Nhưng, cuộc đời không giản dị và định mệnh không chịu theo mơ ước tầm thường của Bèn.

Chiến tranh đã đến. Trong xóm, con trai Bác Cả Hào, thiếu Tâm Rồ, chú Hai Cầu đều chết vì bom đạn. Tất cả đều sinh hoạt uể oải buồn bã, và Bèn từ sáng đến giờ suy nghĩ rất nhiều. Cuối cùng Bèn quyết định từ ngày mai theo giòng sông ra biển đi vào cửa Thuận An ở Huế rồi nghỉ chơi vài ngày, đi vào Đà Nẵng và có thể thẳng vào Nha Trang.

Cơn nước buổi chiều vừa xong thì trời đổ mưa, cơn mưa kéo dài đến xẩm tối mới dứt. Trên nền trời trong, một vài ngôi sao nhấp nháy sáng, nhưng không trăng, gió từng cơn thổi mát qua dòng sông rộng. Nằm trong mui ngựa mặt lên trời đếm từng ngôi sao lấp lánh, tự nhiên Bèn thấy khó ngủ vô cùng. Lòng Bèn bức rức, nóng nãy, cảm giác lạ mỗi khi có nguy hiểm. Nằm bên cạnh, con chó Tô cũng không yên giấc, ghe sát bờ, nên nó nhảy lên nhảy xuống cào sột soạt lên ván thuyền, rít lên từng tiếng ngắn như thúc giục. Thấy là Bèn vùng dậy, trong bóng đêm mắt con Tô sáng

rực như van xin. Tự nhiên Bền thấy sợ hãi vội vàng cuốn nấp lại, ôm cái mền phóng lên bờ, con Tô đi trước thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, chờ Bền. Đi mãi cho đến một hốc đá lớn do hai hòn đá vĩ đại dựa vào nhau, con Tô dừng lại, Bền hiểu ý trái mền trong hốc đá, ngồi xuống, con Tô tiến lại dụi đầu vào má Bền, mắt rực sáng sự mến yêu tha thiết. Người và vật không đồng ngôn ngữ nhưng Bền đã linh cảm có chuyện không may.

Đêm càng khuya, sao càng lấp lánh, chợt trong tiếng xào xạc của lau lách bên bờ sông. Bền nghe có tiếng chân người bước, lẫn tiếng lên đạn lách cách. Bền rợn người nin thở, tuy chỗ nằm khá xa, theo chiều gió Bền có thể nghe người ta chuyện trò từ bờ sông rất rõ ràng.

Tiếng nói chuyện im bật, tiếng chân di chuyển về phía thuyền của Bền, ở đằng này Bền rợn người lên, nin thở mạnh. Đúng lúc đó có tiếng ra lệnh soát thuyền, con Tô vụt khỏi tay Bền phóng nhanh về hướng bờ sông, nhanh nhẹn như một cái bóng, Bền không kịp giữ lại thoáng chốc bóng con Tô khuất trong bóng lau. Tim Bền nhói buốt, xót xa, Bền gọi khẽ:

— Tô ơi! Tô... Tô..

Theo chiều gió có tiếng con Tô sủa lên giần dữ, tiếng la hét của bọn người soát thuyền đầy đau đớn.

— Xuống thuyền mau.

— Con chó dữ quá không cho xuống ghe.

— Giết nó đi.

Có tiếng súng tiếng tru khùng

khiep của Tô, tiếp theo tiếng ồng ộc như tiếng nước lợ chảy qua cỏ chai. Bền lịm người đi, ở bờ sông vắng lên:

— Có ai không?

— Thừa không, định trốn mất rồi.

Tiếng chân bước xa dần, xa dần, đến khi tiếng chân người không còn giảm xào xạc lên cỏ Bền mới chui ra chạy điên cuồng xuống bến. Trên bờ cỏ gianh, xác con Tô nằm cong queo, máu tuôn như xối nước, Bền nhẹ nhàng quì xuống, nâng đầu con Tô lên, dịu dàng vuốt nhẹ đôi mắt mở trừng.

Sáng hôm sau, trên bờ cỏ gianh ướt sương đêm, bóng thẳng Bền cắt cằn trời lơ mờ sáng một vệt đen thẫm, thẳng Bền ngồi, trên đầu gối nó xác con Tô im lìm, nê khóc. Lần đầu tiên người ta trông thấy thẳng Bền khóc...

CAO HOA

MƯ'A... MONG MANH

+ LYNH THANH THẢO

Em nhẹ gót dẫm bước hồng tuổi
nhỏ
Hồn ngáp ngưng nghe niềm nhớ
dâng cao
Mưa mưa về trong tiếng hát xanh
xao
Em nhẹ gót dẫm bước hồng tuổi
nhỏ

Nàng vira tắt cho mưa về gieo
nhớ
Dòng ngọc ngà cùng hơi thở miền
man
Hương trầm rơi mùa mưa mới
vừa sang
Nàng vira tắt cho mưa về gieo
nhớ

Em cúi xuống nghe thật nhiều
bữ ngỡ
Chân bước về theo dấu những
con mưa
Càng chắt chiu những kỷ niệm
ngày xưa
Em cúi xuống nghe thật nhiều
bữ ngỡ

Con đường vắng cô thật nhiều
nặng nề
Nghe băng khuáng mơ ước một
thiên đường
Cỏ mấy vương trong những sớm
chiều sương
Cỏ chim hót vẫn vương nhiều
dấu ai

Em gom góp kỷ niệm hồng thơ
dại
Chiều cuối tuần cô nắng trải
băng khuáng
Chân bước đi cho những phút
ngủ ngàn
Gom thương mến cho những lần
gặp gỡ

Cỏ dòng nhỏ ngọc ngà gieo niềm
nhớ
Ngút mắt trông nghe run rờ
thiên đường
Rồi ngày mai không còn nữa
mến thương
Xa với lắm dư hương ngày xưa
ấy...

MỘT BUỔI

TẬP XE

● LÊ THỊ THU HƯƠNG

THUY đưa tay vuốt mái tóc và cầm lọ keo lên. Mùi keo thơm thơm quện vào mũi khiến Thuy cảm thấy dễ chịu. Mái tóc được xịt keo trở nên cứng và đứng yên trước gió, Thuy mỉm cười hài lòng đưa tay em éo một lần nữa, rồi cất đồ « dụng cụ » đi. Thuy trở ra bàn học lấy chiếc khăn thêu và nhỏ nước hoa vào khăn. Có tiếng anh Bảo gọi Thuy vào phòng khách. Kệ, mặc anh ấy Thuy còn sửa soạn để đi dự sinh nhật con nhỏ Liên chứ. Nghĩ thế rồi Thuy thông thả thoa một lớp phấn mỏng lên mặt và cẩn thận bôi một ít nước hoa lên mái tóc để giữ mùi thơm. Mùi nước hoa dịu dịu thơm thoang thoang làm Thuy thầm cảm ơn anh Bảo, vì chính anh ấy đã mua cho Thuy nhân dịp sinh nhật của Thuy. Tiếng anh Bảo vẫn oang oang gọi

Thuy, Thuy ngấm mình trong gương một lần nữa rồi mới thông thả xuống nhà.

— Gớm, Thuy đi đâu mà diện thế ?

Thuy lờm anh Bảo :

— Còn anh chẳng diện đầu, cái đầu lúc nào cũng bóng láng hà, chẳng trách chị Thuy...

Thuy chưa dứt lời anh Bảo đã vội nói :

— Thôi, cho anh xin, bây giờ anh hỏi thật Thuy đi đâu bây giờ.

Thấy anh tỏ ra *biết điều*, Thuy cũng dịu lời :

— Em đi ăn sinh nhật con nhỏ Liên.

— Em đi bộ hay ai chở ?

Thuy nhìn anh thoáng nghi ngờ :

— Anh này lằng ghê có xe không đi đề làm chi. Hay xe anh hư rồi anh muốn mượn ?

Anh Bảo cười và lả :

— Thuy cho anh mượn nhé, xe anh hư rồi.

Thuy nguyệt anh Bảo :

— Anh thì chỉ có vậy, nhưng hôm nay số anh đen lắm em không cho mượn xe được.

Anh Bảo nhăn nhó :

— Thuy tội nghiệp anh, hôm nay anh có hẹn...

Thuy mỉm cười tinh quái.

— Với chị Thuy phải không ? Nhưng anh lấy tạm chiếc Honda của ba đi, hôm nay em đi xa nên không thể đi bộ.

Rồi mặc cho anh Bảo năn nỉ hết lời, Thuy cứ ngồi tĩnh bơ ở phòng khách đợi nhỏ Nguyễn và Anh để cùng đi mua đồ tặng nhỏ Liên. Thấy không chuyển được lòng

Thuy, anh Bảo nói khích Thuy đủ thứ cuối cùng anh nói :

— Thuy không cho mượn thì thôi, anh chúc Thuy dự buổi sinh nhật vui vẻ và nhất là...

Nói đến đây anh mỉm cười nhìn chòng chọc vào Thuy đoạn tiếp :

— Và nhất là cái xe của Thuy đừng hên vào đồng đá xanh.

Thuy chợt chồm lên hét toáng :

— Anh Bảo, không được chọc...

Thuy nói chưa dứt lời anh Bảo đã thót lên lâu để lại tiếng cười trên ghẹo. Thuy chớp chớp mắt để nước mắt khỏi trào ra. Thuy giận anh Bảo ghê, chuyện như vậy mà cũng nhắc lại nữa, ghét ghê. Có gì đâu, hôm ấy là mùa hè nhỏ Nguyễn và Anh hẹn đến nhà Thuy để cùng đi ghi tên và làm chầu kem ở quán Tím. Ngoài hai mục phụ trên còn một mục đích quan trọng là Thuy tập xe. Sở dĩ Thuy phải lên trường để tập xe là vì Thuy sợ mẹ biết. Đã mấy lần Thuy xin bố mẹ cho Thuy tập xe để đi học cho tiện, bố thì bằng lòng mà mẹ nhất định không cho. Mẹ viện cớ Thuy còn nhỏ và đi xe riêng nguy hiểm. Thuy nói năm nay Thuy mười sáu tuổi nhưng mẹ cứ nhất định không cho, ba phải chiều mẹ để mẹ yên lòng. Chiều hôm đó sau khi xin phép mẹ và được nghe những lời dặn dò cẩn thận, Thuy cùng nhỏ Nguyễn và Anh chất lên một chiếc Honda do nhỏ Nguyễn lái. Thuy thích thú dặn nhỏ Anh :

— Chỗc nữa máy ngồi sau để lỡ xe đổ thì đỡ cho tao nghe chân mày dài mà chảnh nhỏ Nguyễn với tao ngán quá hà.

Nhỏ Anh bằng lòng làm Thuy thêm phần khởi. Lên trường vào

phòng lại có khách nên bộ ba ra ghế đá nghỉ. Sau khi xả hơi nhỏ Nguyễn giục Thuy tập xe. Nhỏ này đạp xe và dặn dò Thuy cẩn thận, Thuy gạt đi vì cây cộ nhỏ Anh ngồi sau chống đỡ. Chỗ xe để gần gốc mít nên phải vòng ra ngoài cổng sau khi rờ ga chiếc xe chạy nhanh ghê, Thuy lái xe ra cổng. Ô hay sao đầu xe nặng thế này, mà chiếc xe cứ lao nhanh vun vút về phía đồng đá xanh ở Cò nhí Viên. Thuy hoảng quá, nhỏ Anh hét toáng bên tai Thuy :

— Đạp thắng đi, sao chạy nhanh thế !

Thuy hoảng hốt hỏi :

— Thắng ở đâu ?

— Rằm.

Thuy vừa hỏi dứt lời thì chiếc xe đã lao vào đồng đá. Thuy nhắm nghiền mắt lại trong khi nhỏ Anh hét lên lanh lảnh. Thuy chới dậy xem xét trong mình, cườm tay bị rướm máu, mu bàn chân cũng xát

da. Thuy sợ nhất là mảng quần ở đầu gối bị rách và đầu gối cũng xây xát. Lúc Thuy ngẩng lên thì nhỏ Anh đã ra ghế đá từ bao giờ. Thuy đưa tay vẫy, nhỏ này nhìn nhỏ lắc đầu rồi chỉ về phía văn phòng Thuy nhìn theo: eo ơi bà hiệu trưởng đang nhìn Thuy mỉm cười. Thuy bối rối cầu cứu nhỏ Nguyễn nhỏ này thương hại chạy ra dẫn xe về phía văn phòng. Nhỏ Nguyễn trách móc Thuy nào là không chịu nghe lời và chạy nhanh quá rồi nhỏ Anh cũng nói:

— Mày mới tập mà đi nhanh quá, tao đưa chân tìm thẳng mà chẳng thấy đâu.

Sau khi trách Thuy đã đời nhỏ Nguyễn mới hỏi:

— Mày có làm sao không Thuy, Anh?

Nhỏ Anh lắc đầu:

— Tao chỉ xây xát xoàng ở tay thôi.

Còn Thuy nhìn xuống chân rướm rướm nước mắt, nhỏ Nguyễn có lẽ hối hận vì trách Thuy nên vội nói:

— Tao xin lỗi mày nghe, Thuy. Thuy lắc đầu:

— Tại tao chứ đâu phải tại mày nhưng mà quần tao bị rách về mẹ tao biết thì chết.

Nhỏ Nguyễn dựng xe lại rồi ngồi xuống xem xét nhỏ này rú lên nho nhỏ:

— Đến nỗi này sao.

Nhỏ này suy nghĩ một lúc rồi an ủi Thuy:

— Mày đừng có lo, tao chở mày về nhà nhỏ Anh rồi thay tạm quần áo Nhỏ Anh thì mẹ mày không biết đâu.

Thuy tạm cho là có lý. Nhỏ Nguyễn giục Thuy vào văn phòng nhưng Thuy ngần ngại không dám vô. Cuối cùng bà gọi nên Thuy mới dám nổi gót nhỏ Nguyễn và Anh vô. Bà mỉm cười:

— Hồi này ai té xe đấy chị Anh hay Thuy?

Nhỏ Nguyễn mau miệng:

— Dạ, Thuy chở nhỏ Anh nhưng mà mắt bị hoa nên té đấy ạ.

Bà nhìn Thuy cười:

— Chị bị rách quần hả?

Thuy mặc cỡ cười trừ. Rồi câu chuyện vui vẻ làm Thuy quên cả đau. Sau khi biến tên Thuy nháy mắt hai nhỏ kia ra về. Ngồi trên xe nhỏ Nguyễn dặn Thuy những câu đề đối phó với mẹ và châu kera quán Tim cũng hủy bỏ luôn. Sau khi băng bó và thay quần áo ở nhà nhỏ Anh, nhỏ Nguyễn chở Thuy về nhà. Vì mới ngã nên chưa thấy đau, buổi chiều vẫn đi đứng tự nhiên. Nhưng đến trưa hôm sau Thuy mới thấy đau và không thể tự nhiên đi đứng được nữa. Mẹ Thuy rất tinh mắt thấy Thuy đi cò nhác liền gọi Thuy lại hỏi, Thuy nói dối là bị ngã mẹ không tin liền gọi anh Bảo xuống, anh hỏi Thuy:

— Đau, Thuy đưa anh coi nào làm sao thế?

Thuy biết không thể nói dối với ông Bác sĩ tương lai được nhưng Thuy vẫn nói:

— Thuy bị ngã vào đồng đá xanh, cái xe...

Thuy vội ngừng lại vì biết mình lỡ lời nhưng anh Bảo vội ngừng lên sau khi xem xét vết thương của Thuy:

— Cái xe đó đề lên người Thụy phải không ?

Thụy chối phắt :

— Không phải, cái xe bị hôn, không phải, Thụy không nói thế.

Anh Bảo cười hồ hồ, giọng cười thản dễ ghét :

— Anh biết rồi, cái xe hôn đồng đá xanh phải rồi Thụy nhỉ. Chà nói dối không đúng điệu cô bé ơi.

Thụy tức quá hét lên :

— Kệ Thụy, anh cứ chọc...

Thụy nói chưa dứt lời nước mắt đã dàn dụa cái tính của Thụy là vậy đấy, hơi tí nước mắt đã chảy ra, nhiều lúc Thụy cũng giận mình vì cái tính ấy lắm. Nhưng hôm nay Thụy vừa tức vừa sợ nên Thụy khóc dễ dàng. Anh Bảo dứt tiếng cười mẹ hoảng hốt hỏi :

— Con nói sao, con Thụy té xe à ?

— Vâng, hán tập xe nên bị ngã đấy.

Mẹ rú lên :

— Tập xe, trời ơi Thụy con gan thế.

Thụy định lên tiếng cãi nhưng cổ họng Thụy nghẹn lại không thể nói được. Thụy vẫn khóc còn mẹ thì rối lên :

— Bảo ơi, nó có sao không con ?

Anh Bảo trấn an mẹ :

— Không sao đâu mẹ ạ, chỉ xây sát sướt thôi.

— Như vậy mà sướt sướt, trời ơi khổ quá con với cái.

Mẹ nghẹn ngào nhìn Thụy, Thụy cúi xuống không dám nhìn mẹ nữa.

— Làm gì mà rối lên thế này.

Thụy giật mình quay ra trong khi mẹ tíu tít :

— Ông ơi về coi con gái ông này, tập xe tập xiết ngã cây chân tay ra này.

— Đầu xem nào ?

Thụy sợ sệt nhìn bố đang xem xét vết thương, chợt bố nhìn Thụy mỉm cười :

— Con đã biết đi chưa ?

Thụy ngạc nhiên lần lo sợ :

— Dạ chưa.

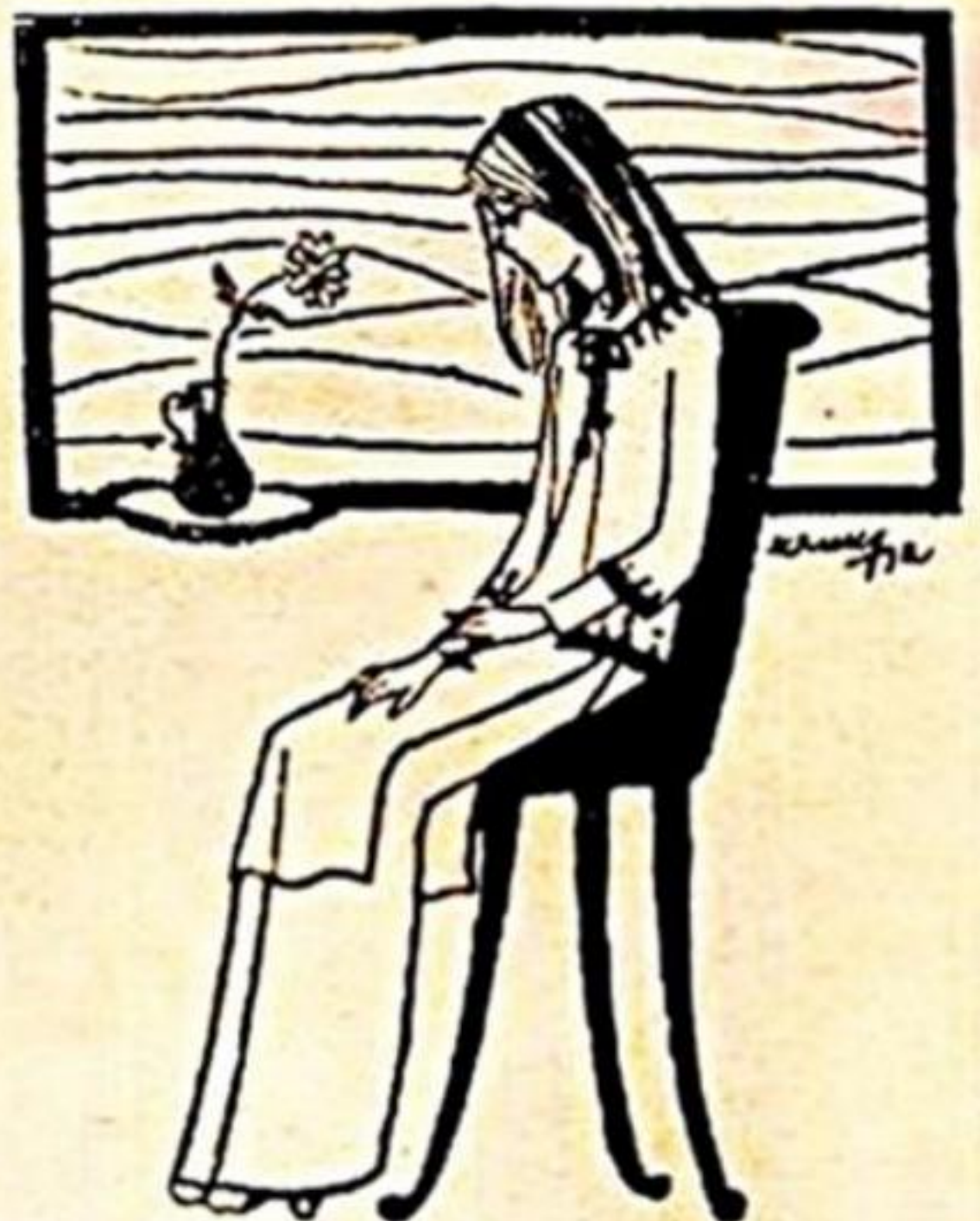
— Thôi để hôm nào khỏi bố tập cho nhà.

Thụy ngạc nhiên nhìn bố thích thú rồi bỗng ồ lên khóc, mẹ nhìn bố nói :

— Lại còn tập với tành, chưa được què ư ?

Bố giảng giải :

— Tại bà không để tôi tập cho nó, nên nó mới lên bố mẹ đi tập xe đề rồi chân tay như vậy đó.

Nếu bà muốn cho nó còn lành lặn
thì để tôi tập cho nó đi xe.

Mẹ im lặng không đáp và sau mẹ
bằng lòng. Từ khi Thụy biết đi
xe, Thụy rất ghét ai nhắc lại
chuyện đó mà hôm nay anh Bảo
nhắc lại để em Thụy thì Thụy
không tức giận được. Nhưng Thụy
cũng phải buồn khóc vì sợ lợp
phần trên mặt thì uổng công.

— Thụy, làm sao mà buồn thế?

Thụy giật mình ngẩng lên, nhỏ
Nguyễn mỉm cười hỏi Thụy:

— Ngồi buồn vậy?

Thụy thấy nhỏ Nguyễn thì quên
hết giận hờn liền tươi cười nói:

— Tao ngồi đợi mày đây mà:

Nhỏ Nguyễn giục Thụy:

— Vô xin phép rồi đi.

— Mẹ tao đi vắng nhưng tao xin
rồi thôi đi.

Thụy và nhỏ Nguyễn ra cổng,
chiếc xe của Thụy đã sẵn sàng
chờ Thụy, Thụy nổ xe thì chợt
nhớ tới anh Bảo, Thụy rêu:

— Anh Bảo ơi, anh Bảo.

Anh Bảo [thò đầu ra ngoài bao
lơn, Thụy nói:

— Thụy đi nghe, anh Bảo.

Anh Bảo tỉnh nghịch:

— Ủ, có điều đừng cho cho xe
hòn...

Như đoán trước câu nói của
anh Bảo, Thụy phóng xe lao đi
nhưng tiếng tru chóc của anh Bảo
vẫn vang vọng bên tai:

—... Vào đồng đá xanh nhé!

LÊ THỊ THU HƯƠNG

TUỔI HỌC TRÒ

Cũng đủ dễ thương cho mỗi
chiều
Nắng vàng nhẹ vượt mái trường
gần
Từng cây xanh là bay hương sắc
Từng bước chân quen nhẹ gót
giày

Em đã qua đây giữa tháng ngày
Vui buồn pha lẫn nét duyên say
Em đi trong xác hoa màu nhớ
Lựa chút buồn vương ép trong
thơ

Kỷ niệm chiều phai lên lên tìm
Sâu mộng chất đầy ở trong tim,
Em nghe trong gió chờ hơi ấm
Rồi đứng bàng hoàng lệ nhỏ
đầy

Ngày xưa ngày xưa tuổi bọn
mình
Ra tận sau trường vui bình minh
Tay che tầm nắng hừng đông
chợt
Đưa gọi mây hoa « nữ sinh, »

... Đứng chờ hoa kia phải muốn
phiền
Cúi đầu nhìn lá ngả triền miên
Tha đưa tay hái chùm hoa tím
Phương đếm móng lung đàm cỏ
dày.

Những luống lúa xưa bỗng hiện
về
Đong đầy mặt trời giữa si mê
Em vui cho thuở trăng tròn trước
Buồn kéo vấy quanh một kiếp
người

LA TỶ
Huế

Bức thư

« Quái ác »

« Nước mắt mùa thu khóc ai trong chiều, bông cây trút lá ngửa trang diu hiu... nước mắt mùa thu khóc than trên miền nước mắt mùa thu khóc trong đêm dài... »

Nước mắt Linh thi nhau lăn theo lời nhạc đang rền ư ử. Nhạc sĩ nào đang đi tìm những « mầm non âm nhạc » (Linh mượn tạm bốn chữ này trong bài chánh tả vừa đọc tối hôm qua cho tui phóc) ông ấy thấy Linh diễn tả bản nhạc « có hồn » thế này có lẽ vội vàng thu nhận Linh ngay. Lên sân khấu muốn hát bản nào buồn bã trình diễn có dòng nước mắt cho thật cảm động ông ấy phải mang lên sân khấu cho Linh cái thớt, con dao. Ấy ấy xin các bạn đừng vội hoảng hốt bỏ chạy, Linh chưa nói hết câu kia mà. Cái thớt, con dao và một lọ củ hành như Linh đang ngồi xắt bây giờ. Linh vẫn ngại đảm trách công tác đảm nước mắt này. Mỗi lần xắt hành nước mắt nước

mũi thi nhau « mưa rơi trên má mưa vào môi em » đã thế thôi đâu, khóc như vậy cũng chưa vừa phải nhắm luôn cả hai mắt lại vì cay quá, hy vọng có ngày thái luôn vào tay cũng chưa mở mắt nổi. Người ta có câu nước mắt cá sấu, nước mắt dầu cù là bây giờ thêm « nước mắt hành » cho đủ bộ ba tương sĩ tượng. Có nhiều hôm mặt mũi nhòa nhạt « nước mắt hành » con bé Út lò dò đi xuống nhìn thấy tướng chuyện gì vội vàng thông báo « mẹ ơi ! Có chuyện gì mà chị Linh khóc quá chừng nè ». Chị Dung thì cứ ngạo « trời ơi, chuyện gì đau lòng ghê vậy Linh kể chị nghe nào ». Linh tức lắm đợi hôm trước chị Dung phải thi hành công tác Linh trả thù ngay « trời ơi, chị nhớ anh ấy đó à, đề em đi gọi anh ấy tới ». Reng... reng... reng. Mãi nhớ chuyện cũ chuông reo làm Linh giắt miệng vội ngoái cổ nhìn lên nhà trên chỉ mong nhớ bạn nào tới chơi là một, hai, ba, chuyện

giao công việc cho chị Dung ngay. Ngóng mãi chẳng nghe tiếng ai lạ Linh định tiếp tục bồng bế con bé Út « Chị Linh ơi » A ! Chắc nhỏ bạn nào tới rồi, cả mấy phút mới chịu gọi « có thư bạn chị nè » Linh thất vọng, vậy mà làm người ta tưởng. Con bé Út đưa đưa phong thư, trước mặt Linh, vừa thoáng thấy nét chữ Linh vội buông dao giựt phắt phong thư khỏi tay con bé Út, chần chừ con bé giữ làm tin, ra điều kiện này điều kiện kia đòi chuộc ngay. Không ngờ Linh ra tay nhanh quá con bé giựt lại không kịp đành chịu thua. Nhìn con bé lên nhà Linh đắc ý đỡ phải tốn mấy chục mua càrem để lấy lại được phong thư Khanh.

Lúc này Linh chỉ mong được phóng vào phòng bóc thư ra xem thôi, nhưng... Linh liếc mẹ, mẹ đang giặt quần áo thì Linh làm sao mà đứng dậy đi ra khỏi bếp được. Thôi đành nén lòng để thư lên đầu tủ gác măng giề và tiếp tục thi hành bốn phần sắp « hoàn tất ». Thật chẳng còn lòng dạ nào mà để ý việc đang làm, cái thư dày làm sao chắc hẳn cô bé viết bù những ngày lười viết. Cái thư dài đọc mới thích, mỗi lần Linh viết, viết cả mười mấy trang. Mãi nghĩ lan man Linh thật sự quên con dao trong tay đang sử dụng, nó đâu chịu một sự bỏ quên dễ dàng như vậy bèn gọi Linh bằng tiếng kêu đau của chính Linh. Chao ôi ! Con dao đáng lẽ xuống thớt nó làm reo không xuống mà nhẹ nhàng xuống tay Linh một cách ngon lành không thương xót. Xui làm sao mới hôm qua nhân nhỏ chẻ dao không làm ăn gì

được, chẻ xuống chẻ lên đến nỗi thẳng nhóc em phải mang đi mài vì cả buổi sáng nghe than vãn chịu không nổi. Nền sáng nay nó quá bén để xuống tay Linh. Linh « đành » (hân hoan) rửa tay gác dao để săn sóc vết thương đang rỉ máu (ghê quá) dù phải chỉ nhìn sơ qua xem vết đứt sâu thế nào và dán miếng băng keo thuốc là xong hết. Giao việc làm thức ăn cho chị Dung, Linh chỉ việc trông chừng nồi cơm đang sôi trên bếp, lợi dụng thời gian vàng ngọc này Linh lấy thư xuống xem. Con mắt kiểm nhiều nhiệm vụ quá. Phải nhìn xem mẹ có để ý không ? Phải liếc chừng nồi cơm chờ bột lửa và phải... phải xem phong thư. Này nè mẹ đang xả quần áo chắc không nhìn Linh làm gì, chị Dung thì sùng Linh lắm không thêm ngó mặt Linh đâu. Chỉ có mình phong thư nhìn Linh thôi.

Đáng lẽ phải quan sát con dấu bưu điện, phải quan sát phong thư trước khi mở đọc nhưng cái việc đó chỉ làm được lúc rảnh rang thôi bây giờ thì mở xem gấp...

Linh quên băng nồi cơm đang cạn dần, cạn dần trên bếp. Cái thư dài ghê bỏ công người ta chờ cả tuần. Cái gì mà toàn là ghét với giận cả trang. A cái mùi gì khét khét. A thôi chết Linh rồi. Cái nồi cơm ! Linh hấp tấp gấp thư để đại lên đầu tủ chạy đến xem gấp bệnh trạng nồi cơm. Than ôi ! (giống đoạn mở đầu bài văn tế Linh đã học) trở rồi bệnh trạng nặng quá, « bác sĩ cơm » đành bó tay nhìn con bệnh vàng vố (vì khét) mà đau đớn lòng. Nhưng sao mà mẹ không hỏi gì hết kia.

Mãi đến lúc lên bàn ăn Linh mới hiểu tại sao mẹ không hỏi lúc có mùi khét, tiếng mẹ « lúc này nghe mùi khét mẹ tưởng nhà người ta, ít khi nào Linh đề cơm tẻ như hôm nay » chị Dung kể Linh ngay « chị biết hôm nay sao Linh đừng cạnh nồi cơm mà đề cho nó khét rồi ». Nhớ lại mẫu đối thoại lúc này Linh què thật cũng may chị Dung không nói gì đến cái thư. Cái thư đang xem dang dở phải đem cất kỹ, lát nữa rửa chén bát xong mới xem tiếp được. Linh cố chăm chú vào việc đang làm chỉ sợ lơ đãng thì xảy ra lâm chuyện nữa. Buổi sáng sớm cơm nước xong Linh rửa chén chị Dung quét nhà, buổi chiều thì đôi ngược lại. Ở nhà không có gì qua mắt chị Dung rồi, chị ấy làm như không đề ý đến Linh ấy thế mà lâu lâu nói nhẹ mấy câu làm Linh lên ruột vì nó thuộc vào chuyện bí mật của Linh. Linh nghĩ la man đến thư của Khanh lúc này đang đọc đến đoạn cô bé nhắc nhở đến kỳ thi vừa qua với những kết quả tốt đẹp đến những cuộc đi chơi những ngày vui rạo rỡ trong những ngày hè vừa qua. Có lẽ thấy Linh ngồi làm việc một cách máy móc với tâm hồn đang đi chỗ khác cái đĩa « giận dỗi » bỏ ra đi khỏi tay Linh không chút lưu luyến Linh giật mình chụp lại mà không kịp, nó rơi tòm lên đồng chén chày rửa kêu loảng xoảng. Cái đĩa rơi mạnh quá vỡ tan tành còn lỏi theo cái chén mẻ miệng cheo. Hôm nay xui quá Linh than thầm.

Nghe tiếng đồ vỡ chị Dung ra xem, tiếng chị ấy tức giận « Làm ăn vậy đó hả Linh », lần này chị

ấy không tha Linh nữa, mà sảng giọng :

— Làm công việc mà không đề ý gì hết cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn...

— ... Như bị ai hớp hồn. Chẳng Sơn ngồi trong buồng nói vọng ra. Linh chống chế :

— Tại em lơ tay chờ ai mà muốn.

— Lơ tay... mà làm như tao không biết gì hết chác.

Linh lúng túng chưa biết nói sao, chị Dung kể thêm :

— Mỗi ngày Linh nhận được một cái thư thì ngón tay của Linh đứt ra làm hai cho xem.

Thằng Sơn cũng chen vô :

— Mỗi ngày sẽ khét một nồi cơm.

Linh nạt nó :

— I n đi mày biết gì mà nói.

Thằng Sơn cười to :

— Biết chứ, một ngày chị mà được một cái thư thì đứt một ngón tay, khét một nồi cơm, vỡ một cái chén, vỡ một cái đĩa...

Linh tức quá chưa kịp phản ứng chị Dung lại cười chế diễu :

— May mà có một cái thư bạn nó chờ phải thư của « người ta » thì nhà mình nhịn dỗi vì cơm khét đen thui, chén đĩa vỡ hết.

Lần này thì tụi nhóc cười to.

Linh mím môi tức giận, và giận luôn cả Khanh, cả « bức thư dễ thương » mà thật đáng ghét. Bèn tai Linh tiếng cười tụi nhóc còn như ngạo nghễ...

NGUYỄN QUỲNH

Kỳ-Anh ĐIẾP VỤ DƯỚI ĐÁY BỂ • Đoàn đức Tiên

NHƯNG...

TRỜI! BÀI QUÁ! TẶNG
ĐÁ HẤN NÉM ĐÃ VÀ VÀO
BĂNG TUYẾT LẠM NỬT
RA. VÀ SẮP SỬA CHỒN,
VUI HẾT!

NẾU BAY ĐƯỢC NÊN KỸ ANH THOÁT KHỎI
CÁI RIÊNG GÃ NGƯỜI HẠNH TÌNH VỊ THAM VONG
NÊN BỊ CÁC TẶNG BĂNG ĐỂ LÊN CHO ĐẸN...

HỰ! CHẤO TA
OHỆT... NHƯNG
CÔNG VIỆC SẼ
THẮNG. A!

ALÔ! THưa Ông Giám Đốc, TÔI
ĐÃ TÌM RA NGUYÊN NHÂN VỤ NƯỚC
DÂNG CAO RỒI... XIN CHO ĐỘI PHẢN
LỰC TÔI PHÁ HỦY LUÔN CĂN CỨ
CỦA CHÚNG!

15 PHÚT SAU, ĐỘI PHẢN LỰC ĐÃ TỚI

HÀ! TRONG LÁT NỬA NƠI ĐÂY SẼ
TÀN TÀN!

CÁC PHẢN LỰC CỖ BUA NHAU TRƯỢT BOM XUÔNG - MỘT TIẾNG ẦM VANG LÊN

26

MỘT TUẦN SAU KỲ ANH ĐƯỢC LÊNH ÔNG GIANG ĐƯỢC GỌI VÀO BAN CHỈ THỊ

MỚI ĐÂY CÓ THÊM MỘT VỤ NỮ LÃ TRONG MÂY HỒM NAY
TẠI CÁC ĐÔ THỊ ĐỀU BỊ MẮT ĐIỆN VÃ CHỊU BÓNG TỐI LÚC ĐÊM VỀ!

THÌ RỒN AI VÀO ĐÂY NỮ! CÓ LỄ TÊN NÀY ĐÃ DUNG
THỬ MÀY TÔI TÂN NÀO ĐÓ ĐỂ PHA' CÁC ĐIỆN LỰC Ở
CÁC ĐÔ THỊ TRÊN ĐỊA CẦU

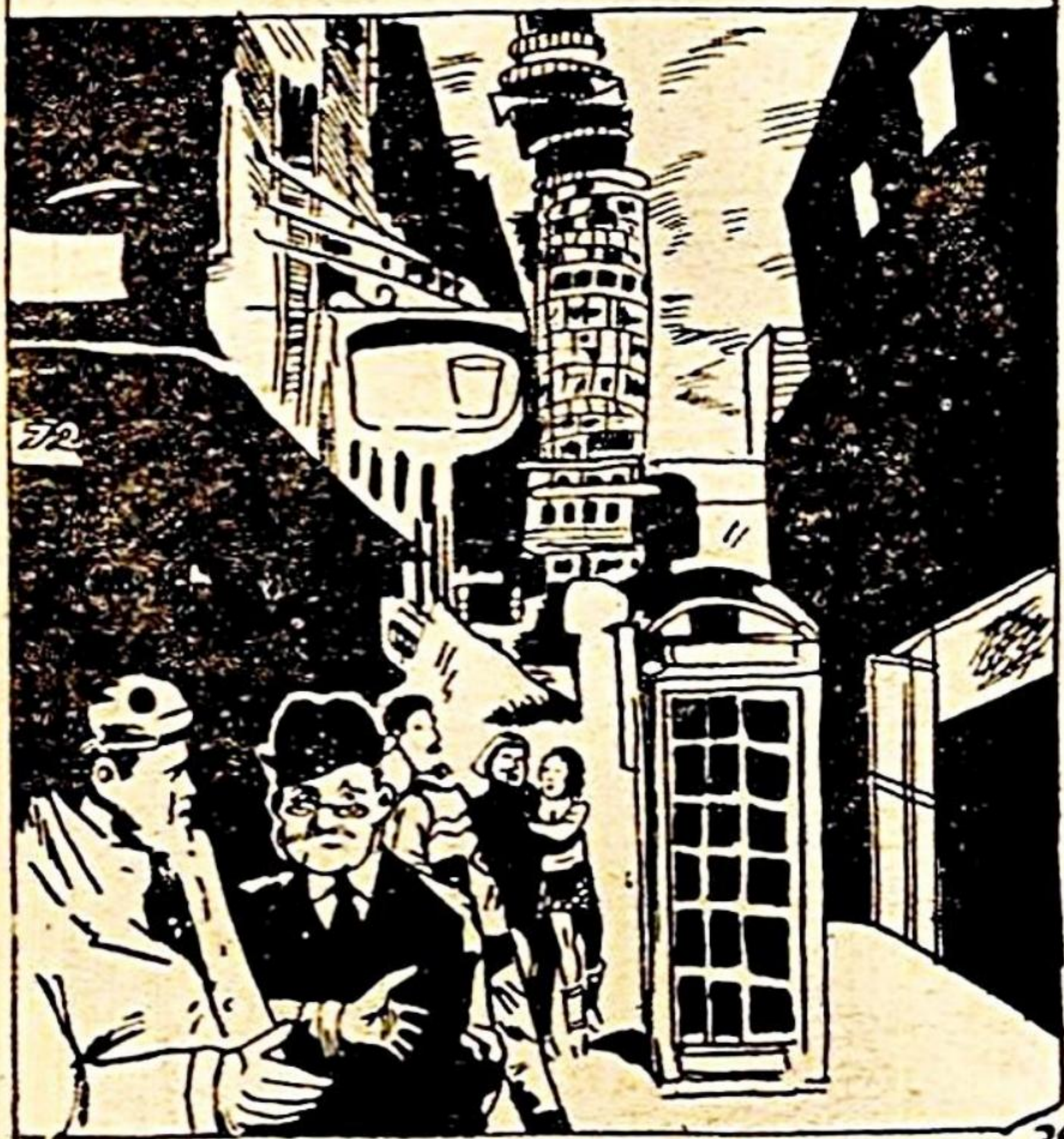

VÃ THEO NGUỒN TIN MỚI NHẤT THÌ CÓ MỘT TIA SÁNG
PHÁT XUẤT TỪ MỘT ĐIỂM TRONG THỦ ĐÔ 'PARIS' VÃ GÂY RA
HIỆN TƯỢNG TRÊN!

THÌ MINH
ĐI BALE!

SÁNG HÔM ẤY ÔNG GIAM ĐỐC CUNG KỸ ANH ĐÃ CÓ MẶT
TẠI PARIS VÀ ĐẾN THĂM VIÊNG. MỘT CÁI THÁP CAO
NHẤT Ở PARIS...

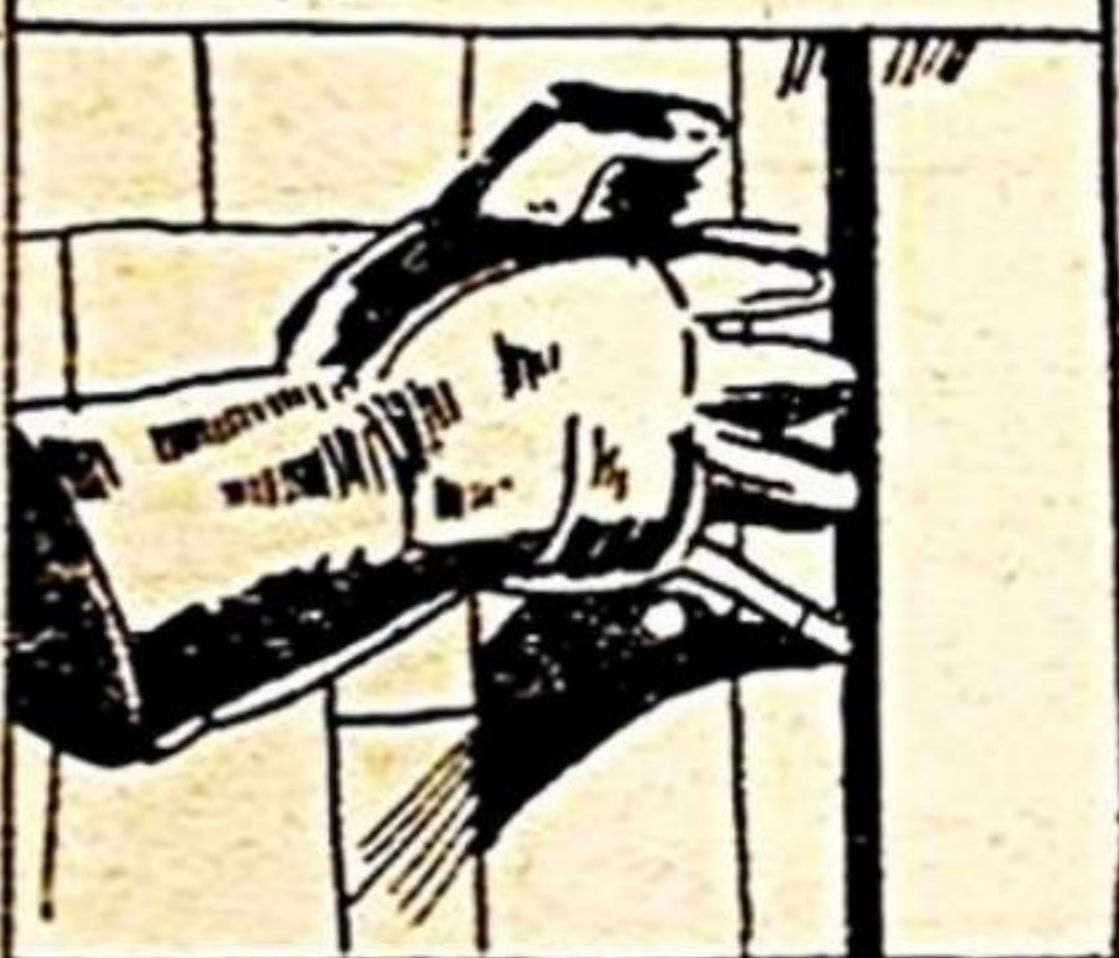

BIẾT LỘ TÂY, HÃN TRỐN VÔ PHÒNG
MAU ĐUỔI THEO NƠI KÊ BÊN...

KỸ ANH DỪNG TAY NẠY CÁNҺ
CỬA RA...

HÃN VỘI CHẠY VÔ PHÒNG ĐỨNG BÊN CÁC MÁY MÓC TÂN KỸ

HỮ! TA SẼ BÁO HIỆU VỀ
HÀNH TINH ALPHA ĐỂ
TÂN CÔNG ĐỊA CẦU!

ALÔ! PHI THUYỀN 11 GỌI HÀNH
TINH ALPHA! DƯƠNG TIẾN TỰ VỀ
CỬA ĐIA CẦU ĐÃ BỊ PHÁ HỦY,
MAU THÌ HÀNH KẾ HOẠCH... STOP.

LÚC ẤY KỸ ANH VỘI TỚI... CHĂNG
BẮN MỘT VIÊN ĐẠN TỬ NGÓN
TAY VỀ PHIA' HÃN...

A! A!

30

(còn 1 kỳ nữa)

● CHÂN HIỆP phụ trách

● THỜI CÒN BỐ

Các bạn thân mến ! Con người chúng ta ai cũng có một thời gọi tắt là « thời » đi — thời vinh quang rực rỡ, thời sung sướng, thời buồn tẻ, thời nghèo khổ và thời lên voi xuống chó... Nhưng thời mà tôi nhớ nhất, thương nhất ấy chính là thời còn bố... của tôi đây bạn ạ !

Ngày xưa, xa lắm — với tôi bốn năm mất bố là một thời gian dài vô hạn. Cách đây bốn năm tôi, một đứa trẻ được nhiều may mắn nhất, tôi được sống trong nuông chiều, trong dạy dỗ của bố. Tôi là con út trong gia đình và là con gái độc nhất nên bố thương tôi lắm, thậm chí trong vấn đề dạy dỗ tôi bố không bao giờ dùng roi, bố nhỏ nhẹ khuyên răn tôi. Lời bố thấm sâu vào óc não tôi... Bố không đánh tôi nhưng bố vì một « cái gì » thật uy nghi, thật linh động trong tôi trong ánh mắt bố tôi như ngụp lặn trong bể yêu thương, trong vỗ về và trong kính sợ...

Nhưng bây giờ hơn bốn năm mất bố, hơn 1460 ngày tôi không được nhìn bố cười, không được cúi đầu sợ hãi khi gặp ánh mắt thật nghiêm của bố. Tôi không được bố vuốt ve, hỏi han khi tôi bệnh hay mỗi lần đi học về dưới bầu trời thật nắng. Tôi không được bố đón tôi trước cổng trường của suốt mùa đông mưa tầm tã.

Tất cả đã mất hết rồi... muốn níu kéo thời gian đã qua của thời còn bố nhưng chỉ còn vì kỷ niệm thật đẹp trong tôi...

Ôi ! Thời còn bố...

UYÊN ÁO TRẮNG

□ THỀ NÀO LÀ XÂY DỰNG ?

Một hôm, vào giờ công dân, thay vì học như thường lệ, thầy tôi đã cho nghỉ để báo cho chúng tôi biết một thay đổi quan trọng có liên quan tới chúng tôi. Với giọng buồn buồn, người cất tiếng :

— Như các em đã biết, từ đầu niên học đến giờ, thầy đã đưa ra Hội Đồng Kỳ luật hai vụ với ba học sinh phạm lỗi. Lần đầu là hai học sinh đánh nhau sau khi đã nói xấu mẹ nhau. Lần thứ nhì một học sinh phạm lỗi nên bị trừ 2,5 điểm vào bài thi, đến khi phát bài, em đó lại hất rớt xuống đất trước mặt thầy. Trong cả hai vụ Bà hiệu trưởng lần cô Giám học đều khuyên thầy đừng đưa ra Hội Đồng Kỳ Luật làm gì cho rắc rối. Nhưng thầy quan niệm rằng Học Đường là nơi huấn luyện cho học sinh trở thành những người công dân tốt sau khi ra đời ; nên thầy đã không ngần ngại yêu cầu Hội Đồng Kỳ Luật nhóm họp. Thế rồi « người ta » cho rằng thầy phá trường, thầy khắt khe vô lối, v.v... Thế nên thầy đã quyết định thay đổi lệ lối giáo dục của thầy, nghĩa là thầy chỉ dạy hết giờ rồi về, các em muốn làm gì thì làm. Làm như vậy là trái với lương tâm nghề nghiệp của thầy và làm buồn lòng một số học sinh chăm học nhưng hoàn cảnh không cho phép thầy dạy dỗ các em đúng với cái nghĩa tốt đẹp của hai chữ dạy dỗ.

Rồi đưa mắt nhìn khắp lớp, người hạ giọng ;

— Các em có ý kiến gì không ?

Tất cả đều im lặng. Thầy ơi, không phải chúng con không hiểu được thầy, không biết thương thầy. Nhưng lúc đó chúng con vô cùng cảm động, không nói nên lời. Thầy ơi, thầy đã trót thương chúng con, thầy đã hy sinh cả cuộc đời cho chúng con thế mà « người ta » đâm hiềm cho thầy. Nhưng, thầy hãy vui lên, thầy còn mỗi an ủi mà chắc thầy không nghĩ đến, chúng con đây thầy ơi. « Người ta » không hiểu cho thầy, thầy dễ dãi mà người ta nói thầy khắt khe, thầy xây dựng cho tương lai chúng con « người ta » lại nói thầy phá trường. Nhưng chúng con hiểu rõ thầy. Gần hết niên học rồi, mong thầy nghỉ lại, mặc kệ « người ta » ; mong thầy nghĩ đến tương lai của thế hệ chúng con. Con tin rằng thầy sẽ nghỉ lại. Chúng con xin chúc thầy luôn luôn tìm được nguồn hạnh phúc trong đám học trò.

Các bạn nghĩ gì, chắc các bạn đều đồng ý với tôi chứ gì. Ôi ! Bao giờ những người có بدن phận đào tạo cho quốc gia những rường cột chắc chắn cũng đều bị bạc đãi.

Một học sinh của Giáo Sư B P
LÊ QUANG ĐỊNH Gia Định

□ TUỔI TRẺ VÀ LUÂN LÝ

Nói đến tuổi trẻ ngày nay ai cũng nghĩ ngay là đa số bị hư đốn, đồi trụy. Mà khi nói đến đồi trụy là ta nghĩ ngay đến luân lý bị chà đạp, bị bỏ quên. Thật vậy nhan nhản ngoài đường phố những cảnh đảo ngược lại luân thường đạo lý diễn ra từng ngày từng giờ. Ví dụ những tấm bản quảng cáo phim vẽ những hình loà thè, âu yếm nhau thật to tướng. Như vậy thử hỏi tại sao giới trẻ bị hư đốn phải chăng môi trường xã hội đưa họ đến thế tất nhiên phải như vậy.

Ta thử xét xem những nguyên nhân nào đã đưa đến thực trạng đau lòng như vậy. Trước hết xét về luân lý ; Luân lý đã bị bỏ quên tận gốc rễ, tôi xin dẫn chứng Luân lý V.N ta xưa kia không chấp nhận việc luyến ái công khai trước công chúng nhưng ngày nay những cảnh ấy được đem lên màn bạc đề hàng triệu người thưởng thức « nghệ thuật ». Luân lý ta ngày xưa không chấp nhận loại sách báo khiêu dâm tính con người thế mà ngày nay có những quyển sách dạy cách làm tình và được đem bán. Ngày xưa càng ăn mặc kín đáo bao nhiêu thì giá trị người đàn bà càng được đánh giá cao bấy nhiêu. Trái lại bây giờ những kiểu « váy » lai căng làm cho người đàn bà gần như bị bóc trần trước thiên hạ... Đó là chưa kể đến những phong trào lai căng khôn nạ nhưng yêu tự do, Hippie, phi á phiện, động điểm, bê hội đồng... nhiều lắm như sự rách nát của quê hương V.N. miễn yêu. Như thế là vô tình hay cố ý con người trẻ vẫn lúi cuồn vào trong vòng chối bỏ luân lý tốt đẹp mà ông cha đã dày công gìn giữ từ mấy ngàn năm nay. Ôi ! Mẹ V.N mẹ có thấy tủi nhục khi những đứa con bé bỏng của mẹ đi dần vào con đường bán rẻ lương tâm, chà đạp lên truyền thống, phi nhò vào mặt tổ tiên chăng ? Mẹ có thấy tim mẹ nhói đau khi thấy những gói cần sa, á phiện đốt cháy dần thân thể vốn đã gầy mòn, những kiểu áo quần lai căng khoát lên con cái của mẹ ? Chúng con muốn hét to lên rằng : Chúng con muốn làm người V.N đề tôn trọng luân lý V.N chúng con không muốn mất dân tộc tính. Mẹ ! Làm sao con có thể nói hết được những nỗi niềm đôn đôn khi lớp người chúng con đang đi dần vào nơi mất gốc.

Hỡi ơi đang còn một tý máu của người V. N trong huyết quản hãy cùng nhau phục hồi ngay nền luân lý cổ truyền. Khi ấy tự nhiên những tệ trạng hiện nay phải bị chấm dứt để nhường chỗ cho giống máu Lạc Hồng lau thống trong cơ thể tuổi trẻ V.N. Còn những người đang triển miên trong giấc ngủ sa đọa hãy vùng dậy như ngày xưa thánh Phao lô đã nói. « Hãy vùng dậy trong đám người chết. » Có như thế mới xứng đáng rằng người V.N là con Rồng, cháu Tiên.

NGUYỄN CÔNG KHÁNH

đoàn quân dũng cảm

TIẾP THEO

Truyện dài phóng tác của HOÀNG ĐĂNG CẤP

Thịnh nói với các bạn :

— Tuấn có thể bị thương, không động đây được nhưng biết đâu Tuấn có thể ra dấu hiệu cho mình biết nó hiện ở đâu. Tụi bây phải coi chừng thật kỹ !

Tất cả đều tuân lệnh Thịnh răm rắp. Thế là lần đầu tiên, đoàn quân dũng cảm làng Sơn Hà không phô trương sức mạnh để chống lại quân địch làng Xã Tác mà đã tụ họp lại để cứu vớt một viên sĩ quan của mình.

CHƯƠNG 7

Chó Lu vĩnh viễn đứng hai tai. Đây không phải lần đầu tiên chó Lu lãnh trách nhiệm bí mật. Rừng đầy những tiếng động kỳ dị và khả nghi. Chó Lu đã ghi nhận được tất cả. Thực ra chỉ là những tiếng nhảy của một con Sóc, tiếng chim bay bay tiếng run rẩy của cành lá trong gió. Mỗi lần chó Lu ngừng lại là mỗi lần nhà báo Nguyễn Trí Hồng và Anh hy vọng. Nhưng, sau khi hinh mũi một lúc, chó Lu lại ngẩng đầu nhìn nhà báo và Anh như muốn cho hai người biết vẫn chưa có gì lạ cả.

Tuy nhiên, chó Lu bỗng ngừng hẳn ở một bụi rậm. Chó Lu giờ hai tai như hai cái ra đa. Chắc chắn chó Lu đã cảm thấy có gì lạ.

Nhà báo thì thầm :

— Kiểm đi ! Kiểm đi !

Nhà báo đưa qua đưa lại cái áo của Tuấn trước mũi chó Lu.

Khi chó Lu mũi rà sát đất, bắt đầu tiến tới hết sức thận trọng, nhà báo và Anh đã cảm thấy chắc chắn chó Lu đang tiến tới gặp một cái gì.

Chó Lu dẫn hai người vào một con đường mòn ăn sâu vào rừng càng lúc càng dày đặc. Đi độ hơn hai mươi thước, chó Lu lia bỏ hương mòn và quẹo vào một cái hố có cây cối um tùm che trên.

Anh đã phóng nhanh tới trước cả chó Lu. Nó la to :

— Đây rồi, anh ! Đây rồi !

Nhà báo cũng phóng tới nhanh như vũ bão. Chó Lu đang chạy chung quanh Tuấn. Tuấn bị trời như buột một cái bánh tét, miệng bị bịt cứng ngắt, cậu ta chỉ biết mở to mắt nhìn.

Chỉ vài giây sau, Anh đã cắt đứt tất cả những sợi giây trời Tuấn. Nhà báo cũng đã tháo xong cái khăn bịt miệng Tuấn.

Anh nói:

— Tội nghiệp Tuấn quá!

Nhà báo hỏi Tuấn:

— Em có sao không? Có bị thương không?

Tuấn không thể nào trả lời được. Cậu bé mất hồn nhìn mọi người và nhìn cả con chó Lu đang ye vầy đuôi. Nhà báo nghiêng mình gần Tuấn:

— Khóc đi em! Khóc đi! Em sẽ thấy dễ chịu hơn sau khi khóc!

Như đang chờ đợi điều này, vừa nghe nhà báo nói xong, Tuấn bỗng ôm mặt khóc nức nở...

Trong lúc Tuấn khóc, nhờ lại lệnh của Thịnh, Anh trở ra đường mồn đề báo tin mừng cho đoàn quân làng Sơn Hà. Hai tay đề lên miệng thành một cái loa, Anh la to vang rền khắp bốn phía rừng:

— Hú! Ha! Hú! Ha!

Lên lúc đó, nhiều tiếng « hú! ha » đáp lại từ xa.

Anh đứng dạng chân và lấy hết gân cổ la to:

— Tụi bây nghe đây!.. Tụi bây nghe đây! Đã tìm ra Tuấn rồi!.. Đã tìm ra Tuấn rồi!.. Lệnh tổng quát... Tất cả mọi người lên đường...

Trong rừng, nhà báo Nguyễn Tri Hồng ngồi dưới đất cạnh Tuấn. Nhà báo mỉm cười nhìn Tuấn:

— Người đó có đánh em không?

— Không... nhưng ông ta nói sẽ đánh nếu em chống cự lại. Ông ta nói sẽ giải thoát em nếu kế hoạch mới được thực hiện xong. Nhưng em đã chờ đợi mãi...

— Em hãy cảm ơn chó Lu! Nhờ chó Lu anh mới tìm được em. Và cả Thịnh nữa! Thịnh xứng đáng là xếp của đoàn quân. Tất cả đoàn quân thề quyết phải tìm cho được em dù với bất cứ giá nào!

Chó Lu nằm dài cạnh nhà báo. Nó thề lè lưỡi nhìn mọi người có vẻ thỏa mãn. Dường như nó muốn nói: « Các anh bằng lòng chứ! Cậu bé đó đây nè! Nhưng cậu bé này chơi trò gì vậy? ».

Tuấn vuốt nhẹ đầu chó Lu:

— Nhưng anh là ai?

Nhà báo mỉm cười bí mật:

— Em có mệt lắm không?

— Em chỉ mệt từ khi bị trời...

— Bây giờ anh đưa em về...

— Không biết ba má em có biết không?

— Ba má em đang chờ em ở nhà! Nhưng có ai nghĩ về tình trạng hiện tại của em cả! Em chỉ cần về nhà ăn và ngủ cho khỏe mà thôi. Ngày mai, mình sẽ nghiêng cứu tình trạng... Em nhớ đừng nói gì với ba má hết. Tất cả để anh lo... Em nhớ không?

— Dạ! Bộ anh là thám tử?

— Anh sẽ cho em rõ ngày mai... Bây giờ như thế đủ rồi... Em hãy theo anh ra xe... Phải trình diện em cho các bạn em thấy... Họ xứng đáng được hưởng vui mừng này!

Nhà báo đưa Tuấn ra xe. Anh đã đứng đó từ lúc nào. Mặt nó hí hửng trông thật tức cười. Nhiều tiếng la từ xa vọng lại:

— Chấm dứt! Nghe đây! Thành công!

Khi Tuấn vừa dựa vào thành xe, một đoàn xe đạp bỗng ào tới, đi đầu là Thịnh:

— Hoan hô Tuấn! Hoan hô!

Phát nhào vào anh, ôm anh khóc vui. Trước cảnh tượng bất ngờ, Tuấn cảm thấy dường như mình đang mơ.

Ngồi trước tay lái, anh Phương khẽ lấy khăn mu xoa lau mặt để che dấu cảm xúc,

Nhà báo Nguyễn Tri Hồng nói với cả đoàn quân:

— Bây giờ các em đạp xe trở về nhà! Hôm nay cực mà vui phải không các em? Các em có thích không?

— Thích! Một tiếng đáp tập thể vang rền cả một góc rừng.

— Anh sẽ gặp các em nữa trước khi anh rời khỏi làng. Anh rất hãnh diện được quen các em!

Thịnh ngồi trên yên xe, lấy tay chỉ nhà báo rồi nói với tất cả bộ hạ của mình:

— Anh đây là vị cứu tinh của Tuấn. Nếu không nhờ có anh, chưa chắc chúng ta tìm ra được Tuấn. Các hiệp sĩ, chuẩn bị!

Giơ bàn tay đề ngang trán, « ông xếp » đoàn quân dứng cảm làng Sơn Hà đứng yên bất động:

— Hoan hô vị cứu tinh Tuấn!

— Hoan hô!

Tất cả hiệp sĩ la to vang rền.

Thịnh nói trang nghiêm bàn tay vẫn đề ngang trán:

— Vững bền!

— Danh dự! Trung thành!

Kế đó, Thịnh mở rộng hai tay theo hình chữ V:

— Trở về! Chúng ta hãy chào vị cứu tinh của Tuấn!

— Hoan hô!

Trước khi đáp xe, « ông xếp » còn nói thêm :

— Sáng mai tất cả ra trại. Tôi bây giờ đem theo các em gái của tôi bây giờ về may vá... Tan hàng!

Như một đoàn chim sẻ, cả đoàn quân phân tán mỏng ngay tức khắc... Chờ đoàn xe đáp mất hút, nhà báo mới cho anh Phương rở máy xe trở về làng Sơn Hà.

Trên đường về, nhà báo Nguyễn Trí Hồng hỏi cận kề Tuấn và Phát về vụ án cấp tranh. Kể từ lúc này, nhà báo Nguyễn Trí Hồng (thật) sẽ tiếp tục cuộc điều tra này... Và nhà báo đã đạt hoàn toàn tin tưởng vào anh em Tuấn, Ánh và Thịnh.

— Con về trễ vậy con! Bà Hoàng nói to. Ba con giận lắm đó!
Quay sang nhà báo, bà Hoàng phân trần:

— Xin lỗi ông! Thằng con của chúng tôi đã làm chúng tôi lo quá... nó đi cả ngày nay... Về sau tôi sẽ không cho nó đi như thế nữa...

Nói tới đây, bà Hoàng lại quay sang Tuấn:

— Tuấn! Còn ông Viễn đâu? Ông ta đã làm Minh suýt chết...

Nhà báo nói:

— Xin bà hãy bình tĩnh. Tôi sẽ giải thích cho bà rõ tất cả. Nhưng, trước tiên... tôi nhận thấy em Tuấn hơi lạ. Em lại cần ngủ nữa.

Xin bà cho em ăn. Và nhân tiện cũng xin bà cho chúng tôi một bữa ăn (nhà báo chỉ mình với anh Phương đứng cạnh bên) và nếu còn chỗ, xin bà cho chúng tôi thuê hai phòng.

Lúc đó, ông Hoàng ở ngoài bước vào. Ông hỏi:

— Thằng Tuấn về chưa?

Bà Hoàng đáp:

— Về rồi! Các ông này có điều muốn nói với chúng ta. Và các ông muốn thuê phòng và ăn ở đây... Tuấn, vào bếp ăn đi! Nhớ tắm rồi mới đi ngủ nghe! Còn Phát đâu? Thật là khổ! Sáng nay Minh... Chiều nay Tuấn! Thế nào ông Viễn cũng gặp tai nạn, lái xe ô tô thì luôn gặp tai nạn!

Phát đề xe đạp cạnh tường của quán trọ khi Phát vừa vào phòng, bà Hoàng la nó một thôi:

— Lại con nữa! Đi đâu dữ vậy? Lại đánh nhau nữa phải không? Luôn luôn đánh nhau! Các ông thấy không? Con cái thật khổ!

Hai người lớn và hai đứa bé nhìn nhau mỉm cười thông cảm.

Tuấn khẽ hỏi thăm em

— Má nói gì về Minh vậy?

— Đề chút nữa ngủ em nói cho nghe! Ghê lắm!

Chờ hai đứa trẻ đi ngủ xong xuôi, nhà báo Nguyễn Trí Hồng

(thật) thuật lại cho ông bà Hoàng nghe tất cả những chuyện vừa xảy ra. Thật là một biến thật kinh khủng mà ông bà nào có hay biết! Ông bà chỉ biết há hốc run sợ khi biết rõ từng chi tiết của câu chuyện.

Bà Hoàng không ngờ ông khách khải ái của mình lại là một tên cướp.

Sau khi kể hết cho ông bà Hoàng nghe xong, nhà báo Nguyễn Tri Hồng kết luận:

— Thưa ông bà! Bây giờ tôi sẽ tiếp tục tìm cho ra ánh sáng của bí mật mà người khách của ông bà đã tìm, lẽ dĩ nhiên tôi tìm với lý do khác chứ không có giúp chi cho ông đồ đâu — nhà báo mỉm cười — tôi xin ông bà đừng tiết lộ điều gì trước khi tôi thành công hay... thất bại.

Đề ăn mừng gia đình vừa thoát khỏi một biến cố hiểm nghèo, ông Hoàng đã mở tiệc ăn mừng.

Vừa thấy nhà báo Nguyễn Tri Hồng, vị cảnh sát nói to vui vẻ:

— Chào nhà báo! Tôi là độc giả trung thành của nhà báo đây! Có tin gì không?

— Có chứ! Tôi đã tìm gặp được cậu bé bình an vô sự... Cậu bé sợ lắm!

Nhà báo cho cảnh sát biết Tuấn đã được giải thoát như thế nào, nhất là nhờ con chó Lu ra làm sao.

Nghe xong, cảnh sát kết luận:

— Bây giờ chỉ còn bắt tên đó nữa là xong chuyện!

Nhà báo Nguyễn Tri Hồng đề bình dầu lên bàn:

— Bình dầu này sẽ giúp các ông điều tra dễ dàng... Nhất định sẽ có dấu tay của tên đó trên đó.

Vị cảnh sát nhìn khâm phục nhà báo:

— Ông làm cảnh sát mới đúng!

Nhà báo mỉm cười:

— Nhưng tôi thích nghề phóng viên của tôi hơn! Ông đã báo động toàn diện chưa?

— Báo động rồi! Tôi nghĩ tên đó chưa đi xa lắm đâu?

— Chừng nào ông trở về?

— Tôi tính ở lại đây vài ngày để nghỉ ngơi vì ở đây khi hậu mát quá! Ngày mai tôi trở lại. Chào ông!

— Chào nhà báo!

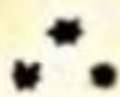
Một lát sau, nhà báo Nguyễn Tri Hồng và anh Phương dùng một bữa cơm ngon lành ở quán trọ Thống Nhất.

Đêm đó, Tuấn và Phát phải chiến đấu dữ dội chống lại giấc ngủ

đề kê cho nhau nghe những biến cố của ngày khó quên mà hai đứa vừa trải qua. Cuối cùng, vì mệt quá, hai anh em tay nắm tay ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Lúc anh em Tuấn đang ngủ, một bóng đen tiến chầm chầm đến phòng nhà báo già. Bóng đen quay nút cửa và khẽ lách mình vào. Vào phòng, bóng đen liền bật đèn bấm. Nhà báo Nguyễn Tri Hồng quan sát gian phòng thật kỹ lưỡng, Gian phòng vẫn ở nguyên tình trạng lúc nhà báo già đi trốn. Chiếc va li mở rộng. Nhà báo thấy dưới đáy va li một tập hồ sơ đầy giấy tờ. Nhà báo mỉm cười thỏa mãn, kẹp chồng hồ sơ trong tay... Ngoài ra, gian phòng chẳng có gì đặc biệt...

Trở về phòng mình, nhà báo xem xét kỹ lưỡng nội dung chồng hồ sơ đó. Chồng hồ sơ này gồm những bài báo cắt trong các báo ở Sài Gòn. Tất cả những bài báo này đều nói đến bọn cướp tranh. Có nhiều ghi chú bằng bút chì trên một vài bài báo. Nhà báo Nguyễn Tri Hồng xem tất cả rồi mới lên giường ngủ.

Sáng hôm sau, nhà báo Nguyễn Tri Hồng gọi điện thoại về tòa báo Tuổi Hoa :

—... Tôi phải ở lại đây vài ngày. Phải, lẽ dĩ nhiên tôi tôi tin sẽ có một loạt bài phóng sự điều tra hết sức đặc biệt. Tôi sẽ đi trước cuộc điều tra chánh thức. Phải... tôi đã biết nhiều điều mà nhà cầm quyền chưa biết...

— Anh có muốn thêm một phóng viên nhiếp ảnh không?

— Không cần. Tôi có máy ảnh. Hơn nữa, không nên làm gì có thể để mọi người chú ý... Nhưng tôi muốn tòa soạn tìm mấy tài liệu...

— Tài liệu nào?..

— Tài liệu mất cắp tranh. Các thủ phạm đã bị bắt. Tòa soạn hãy tìm tất cả tên của các thủ phạm và cả hình nữa. Ngoài ra tòa soạn xem có còn tên đồng lõa nào chưa bị bắt hay không...

— Tuấn lệnh phóng viên!

— Nhớ đừng cho biết gì trên mặt báo cả, chờ tôi điều xong đã. Hiện tại, chỉ có một mình chúng ta trong vụ này mà thôi... Tòa soạn có thể gọi tôi ở quán trọ Thống Nhất...

Tại chi cảnh sát, nhà báo được ông cò cho biết :

— Đã thấy chiếc xe hơi Honda ở ngoại ô Saigon. Đó là một chiếc xe hơi bị mất cắp. Còn tài xế thì trốn mất từ lúc nào...

— Có dấu vết gì không?

— Chiếc xe đang được xem xét. Tôi cũng đã gọi các bí động vô phòng thí nghiệm. Thế nào cũng tìm ra tông tích... Kể mọi việc đã xong phần nữa.. Chắc anh đến đây nghỉ mát?

Nhà báo mỉm cười :

— Vâng! Nếu có gì mới lạ, xin ông cho tôi biết... Hiện tôi ở quán trọ Thống Nhất...

Khi vừa về đến quán trọ, Nguyễn Trí Hồng thấy Tuấn và Phát đang nhai ngấu nghiến miếng bánh mì nóng hổi trét bơ dòn rụm. Vừa thấy Hồng, cả hai cậu bé đứng dậy giờ cao tay chào.

— Ăn ngon không, hai em?

— Các anh đã dậy rồi mà em vẫn tưởng các anh còn ngủ trong phòng...

— Chỉ có một mình anh thôi à! Anh Phương chắc mắt nhắm mắt mở... Các em ăn xong đi, rồi mình sẽ ra trại...

Phát gật đầu:

— Dạ!

Đúng như Hồng đoán, Phương còn ngủ li bì.

Hồng hét vào tai Phương:

— Dậy mau! Lừa! Lừa!

— Lừa ở đâu?... Đi...

— Ngủ gì dữ vậy?

— Chứ làm gì bây giờ? Minh bang nghĩ mát mà.

Trong khi anh Phương mặc quần áo, nhà báo cho anh biết là cảnh sát đã tìm thấy chiếc xe hơi Honda ở vùng ngoại ô Saigon.

— Vậy anh tính làm gì ở đây?

— Tôi sẽ thực hiện lại cuộc điều tra mà « đồng nghiệp » của tôi đã bỏ rơi, chắc anh đã nhận thấy là ông ta khá khéo léo.

Tôi còn muốn biết tại sao ông ta đã quyết định trốn nhanh chóng trước khi kết thúc cuộc điều tra đó.

Bà Hoàng đã tỉnh cơn giải đáp được thắc mắc trên của Hồng. Bà Hoàng nói với Hồng:

— Ông Phan giận lắm. Ông ta chờ ông Viễn rồi thương thiệt hại... Nhưng khi cảnh sát đến hỏi...

Nhà báo hỏi:

— Cảnh sát đã hỏi ông Viễn thưa bà?

— Chưa... vì ông ta đã đi rồi...

Một lúc sau:

— Người khách của bà có ghi lý lịch không, thưa bà?

— Có...

— Ông ta có đưa cho bà xem thẻ căn cước...

— Không... Chắc anh đã hiểu, trong nơi hẻo lánh này, điều đó không có gì quan trọng... Nhưng nhờ bài học này, chúng tôi đã có kinh nghiệm quý báu... Ông đó cả gan thật! Dám mạo danh anh, một nhà báo ở Saigon!

Trên đường đi ra trại, Nguyễn Tri Hồng nói với viên tài xế của mình:

— Chắc anh đã hiểu? Ngàn ấy đã có lý khi đi trốn. Ông ta không muốn cảnh sát đề đến ông ta... chốt chiếc xe đánh cắp... giấy tờ giả... Nhất là lúc ông ta thấy khẩu súng lục của mình bị biến mất bí mật!

Hai vị trung úy của đàn quân làng Sơn Hà đang ngồi thành thoi sau lưng Hồng và Phương, chiếc xe hơi lau vun vút trên đường nhựa.

Nguyễn Tri Hồng tiếp tục:

— Người đó đã vào làng này để tìm các đồ vật bị mất cắp, nhưng tìm vì quyền lợi riêng của ông là... Ông ta tự điều tra và nếu tìm ra, ông ta sẽ biến mất với các kho tàng... Ông ta phải tìm gấp vì thù phạm có thể thù nhận và chỉ chỉ chỗ dấu kho tàng...

Tuấn chợt nói mơ màng:

— Thạch Sun!

— Phải! Thạch Sun là đầu đảng bon trợn... lẽ dĩ nhiên, tên đầu đảng đó đã đích thân tìm chỗ dấu kho tàng trước khi hắn ta bị bắt...

— Nhưng làm thế nào Nguyễn Tri... xin lỗi, em chưa quen... em muốn nói: tên...

Nhà báo cười:

— Em hãy gọi ông đó là ông X...

— Làm thế nào ông X... biết Thạch Sun...

— Chúng ta sẽ biết rõ vấn đề nào một một ngày nào đó...

Tuấn nói to:

— Nếu tên đó giết em!

— Không... Như thế chẳng có ích lợi gì! Tên đó khôn lắm! Trừ khi em kháng cự lại hoặc kêu cứu...

— Nếu không có anh, Anh và Phát, không có chó Lu, chắc em đã bị chết đói hoặc bị các con kiến nghiền nát rồi.

— Dù sao hiện giờ mọi việc đã kết thúc êm đẹp, nên Nguyễn Tri Hồng không muốn bị kích hóa vấn đề thêm. Hồng nghĩ rằng người bạn trẻ của anh ta đã được giải thoát hết sức kỳ diệu.

Nhà báo báo kết luận:

— Nào, em có bằng lòng làm việc với anh không? Vừa nghe hỏi, Phát vội vàng la to làm mọi người đều tức cười:

— Làm việc với anh? Khoái lắm!

Tuấn nói:

— Anh muốn gì chúng em đều làm theo cả.

Nói với nhà báo xong, Tuấn quay sang nói với em:

— Anh như một thằng ngốc. Em khôn hơn anh nhiều. Lúc đầu, anh đã cảm thấy em không thích ông ta. Nhưng nhiều lúc anh cũng thấy như em vậy...
(còn tiếp)

Những khuôn mặt thân yêu

SÁNG sớm « tình sương » con bé đã bừng dậy nào nức nhìn thiên hạ tấp nập sinh hoạt như thường lệ. Nhưng bữa nay thì khác hẳn về khác hơn tí tí và có thêm vài chi tiết khá hấp dẫn. Gớm sao mà có gió lạnh lạnh thế nì, có lẽ là hơi lạnh của « sương thu » đấy mà con bé chả biết hơi sương « vương vấn » ra thế nào ? Bên kia đường những cô cậu bé tí cấp sách đến trường đang chỉ chơe cái nhau ồm tỏi. Ủ bữa nay ta cũng đi học rồi chớ bộ, khai trường mờ. Vũ Gi bỗng thấy bật cười, một cậu bé tí xiu kia không nhéo quá, chắc có lẽ bắt đầu đi đánh vần ABC, làm cho cô chị lớn hơn một tí cuống cuống vì chú bé ta cứ kháng kháng giữ vững lập trường không chịu đi nữa.

— Thôi kệ hấn mình còn « trang điểm » nữa chứ ?

« Vũ Gi nhảy chân sáo lo mọi thủ tục sau một màn thừa gởi ngoạn ngoạn con bé bèn vác ngay chiếc xe phóng một mạch cho kịp những ai mà con bé nhớ rằng mình đã hẹn nhau từ ba tháng trước ; giờ này chắc mấy nhõ « trời đánh » tới trường rồi ?

Con bé đi muộn quá vừa đi vừa xuyết xoa. Một dãy hành lang dài chật ních những tiếng hét, tiếng kêu réo. Nhớ trường nhớ bạn bè, nhớ những ngày vui của thất nường làm Vũ Gi phấn khởi thêm.

— Ờ con bé Vũ Gi kia, bọn ta nè !

Eo ơi con bé chả biết mình ra làm răng nữa ? Gớm mới mở màn đã bị nhõ khi Vũ hét toáng cả lên.

— Vũ Gi có duyên quá, nụ cười của mi sao mà dễ thương ghê đi, lại đây cho con nhà Dân « mi mi » phát xem sao ?

Con bé hồng cả má lèo, gập lại những khuôn mặt đáng yêu làm con bé muốn hét lên thật to cho nó thỏa niềm nhưng nhớ, thất nường của con bé đấy! Này nhóc ti Vũ hôm nay mới thấy xuất hiện hai cái ngà voi lưng lẻo, mái tóc vừa đen vừa dày cột cao lên thấy « dễ ghét » chỉ lạ.

Hắn vội vàng giới thiệu Đalat là thiên đường của tuổi trẻ hắn đã từng nghe thông reo, nhìn thác đồ âm tung bot trắng xóa và ngắm cả cái lạnh lẽo của miền rừng núi. Núi rừng của hắn rất đẹp, bầu trời của hắn thì trong vắt như pha lê và những vì sao của hắn lấp lánh như những viên hồng ngọc và hắn đã từng tuyên bố rằng hắn đã thở bằng khí O₂ của hàng vạn cây tùng, thông, bách... trên mái đỉnh đồi cao chót vót.

Nghe hắn tán dương mà con bé thấy ghét ghê hắn cứ làm như hắn rất sành chuyện « thiêu văn » không bằng. Nhóc Tuyết nãy giờ coi bộ cũng ngửa miệng rồi nên bèn si tốp cái miệng tươi như hoa kia lại và thao thao bất tuyệt đến nỗi Vũ Gi chẳng biết hắn nói cái gì nhưng cũng đại khái như là hắn đang tả oản rằng thì là hắn bị phơi nắng đen như lọ lem i và đa hắn bị giờ cô mùi mẩn mẩn, và hắn có kể rằng hắn uống ít ra cũng vài lít nước biển, có lẽ giờ này nước biển trong bụng hắn cũng đã bốc hơi hết rồi nên hắn bảo rằng bây giờ ruột hắn đang mẩn lẩn. Hắn còn kể rằng hắn leo núi chỉ bắt nước và rất ư là can đảm và còn hơn cả những nhà thám hiểm lần đầu tiên đặt chân lên ngọn núi « lè vơ rét ».

Quên nữa, còn chứ phải không?

Chỉ em có bé T3 nữa chứ? Cộng với bé Dân « của chị Vũ G » thì là những tiếng hét của hoa mĩ, tiếng hét trong và ấm và ngọt như là Chocolate mỗi lần mà con bé ngậm, hẳn cũng như thế tan dần và ngấm dần hương vị ngọt ngào thơm tho ấy.

— Nãy giờ bị nghe hơi nhiều rồi ghen chác Vũ Gi tức lắm Vũ há?

Chị em con nhà T3 hét lên làm con bé giật thót mình và ngơ ngác vì cứ tưởng là một đàn chim hoạ mĩ tới tấn công tới tấp.

— Vũ Gi chẳng bao giờ thêm « tức » cả, tại vì bữa nay mới hội ngộ nên nói sơ sơ thôi sợ khác khẩu cho nên mới im hơi lặng tiếng thế đấy chứ!

— Mối xa nhau có mấy tháng mà con bé Vũ Gi « lý sự cùn » nghe phát khiếp chứ không phải mĩ có muốn nói cũng không nói được.

— Ủ ừ. Dân cứ nheo mũi mà chọc tức Vũ Gi nhá, mếc cho mà xem...

Nhóc ti Vũ hỏi Vũ Gi là có cái chi chi vui không? Cho hắn, thấp từng nghe mĩ nhưng Vũ Gi bảo với hắn là Vũ Gi chẳng có gì vui cả Vũ Gi vui để mà vui nên không kể được cái « vui vẻ » ấy khiến nhóc ti ta chẳng hiểu mô tê chi ráo. Nói đến nhóc ti Vũ Vũ Gi thấy tức cười ghê đi và bèn kể luôn cho nhóc ti nghe chuyện vui đó lắm cho nhóc ti cười trừ một cách tức tối và chẳng làm gì Vũ Gi được, số là hồi xa xưa đó cái thuở mà ngày xưa ngày xưa Vũ Gi quen với cô nàng Vũ trong một trường hợp rất ư là khàn cấp, bữa đó cô nàng ta không biết thế nào mà bị té xe lết không nổi bèn cầu cứu và làm

quen với V Gi đề V Gi tha hẳn vào nhà thương để làm phúc, để cảm kích tấm lòng « đại bác » và nhân hậu đó cô nàng xin nhận làm em và qua đây ngồi cạnh V Gi đề mở V Gi tha hồ « cốp » mỗi lần trước khi nói một chuyện gì đó cô nàng Vũ ghét cái cổ tật đó của V Gi lắm nhưng còn « quyền huynh thế phụ » vất đi đâu.

Nãy giờ V Gi miên man mãi không để ý đến sáu cô nàng kia đang giương mắt éch ngắm nhìn một đấng nữ nhi đang run rẩy trước gió không biết đấng này ở mô tới mà có vẻ « ma mới tranh ». Ở mắt của cô bé này tròn và to quá như mắt của một chú « nai vàng » cứ ngơ ngác như một đám con mắt đang chiếu tướng mình một cách dữ dội.

Cô bé giống như một con cò hương, cái áo len màu nước biển nổi hẳn trên nền áo trắng tinh. V Gi bèn đỡ cái tài ngoại giao của mình ra (có một không hai đó nhé :) ngoắc cô bé lại đây chơi một tí mới đầu cô bé có vẻ khiếp sợ vì lực lượng quá hùng hậu nhưng sau vài phút điều tra lý lịch chắc cô bé thấy thất vọng « hiền khô » nên cũng nói như sáo. Còn bọn thất vọng thì nghĩ rằng mình nên cứu vớt cô bé này để thành bát nường cho nó xứng bốn cặp. Sau, màn giới thiệu các nhân vật, cô bé Phượng Anh đó (có cái tên đẹp chứ? Nhưng thất vọng vẫn gọi là cò hương) cho làm em út thế là buề cả làng một lực lượng đi đến đâu cũng làm cho bàn dân thiên hạ khiếp vía. Sau một hồi đấu « hót » và tán « phét » cũng vừa thời giờ cho tiếng chuông vào lớp những tiếng cười còn kéo theo

vào lớp lực lượng nhanh chân chiếm cứ hai băng đầu tạo nên một sĩ số quan trọng. V Gi bấm tay nhóc ti Vũ.

— Vũ cho « chị V Gi » mượn thời khoá biểu một tí.

Nhóc ti Vũ kỷ lưỡng ghê là hẳn cho V Gi mượn một cuốn tập, chớ choa ơi nó mới đẹp làm sao, mới toanh hề, mới ghi có vài hàng thứ hai, thứ ba... mà thơm thơm mùi giấy mới V Gi hít lấy hít để vài cái xả xui, mùi thơm quện rũ và mát rượi như cái bao tập màu hồng phấn, màu hồng đẹp để những con mắt nai vàng đều nhia đời bằng một màu hồng.

— Gi này sao « chị » hay mơ mộng thế? Ngồi trong lớp mà cứ nhìn ra ngoài thôi.

— V Gi cười duyên với nhóc ti một phát và chỉ cho nhóc ti thấy rằng phía bên đời kia đẹp quá nên con mắt của V Gi mới chu du đầy chữ.

— Ủ Vũ cũng thấy đẹp ghê đi Gi thấy không nhất là ngọn núi đó phía bên này nè trên đỉnh cao chót vót vẫn còn một khoảng sương mờ đục chưa tan quện lẫn lộn bay bay với đám mây xanh lơ lửng như quện luyến không rời nhau, một màu xanh trong sáng

toả rộng một nửa quả đồi với những đám cỏ xanh rì lẫn với vài vệt dài chạy theo đường chân trời toàn là màu cỏ cháy vàng như những bông lúa.

— Suýt nữa thì chết nhá ! Thấy vào tới lớp rồi kìa nhỏ Vũ huých tay V Gi một cái.

Một màn quan sát diễn ra trong im lặng con mắt nhìn thầy giáo mới trong khi đó chỉ có hai con mắt đang chiếu tướng mấy chục cặp mắt hướng về mình làm cho tám nương cứ rúc rích cười mãi làm thầy giáo khộp quá bên có một màn thông cảm đầu năm.

Vũ Gi quan sát một tí thầy tuy có vẻ lừng khừng nhưng có cái tài ăn nói lưu loát hay hơn cả cái tài ngoại giao của con nhà V Gi rồi thế thì tám nương đầu hàng mất.

Ông thầy nói dễ thương quá V Gi lắng tai nghe rồi nghe mãi những lời đó thấm sâu vào tâm hồn chừng mơ hồ còn nghe tiếng giảng đều đều thì bạn bè đã cầm cúi viết đầy trang vở đầu tiên và những giòng chữ bay bướm của nhóc tí Vũ đã chiếm kín ; trang giấy trắng dần dần được biến chuyển với nét bút màu xanh. V Gi đang ngơ ngác và bối rối thì được nguyên băng tặng cho những nụ cười mỉm chí và V Gi thấy rõ nhất cái nheo mắt tinh nghịch của « cô hương ».

Mây trên núi vẫn lơ lửng, sương trên núi chưa tan dù những tia nắng ấm đã xuyên qua khung cửa, mặt đất đã nhận tia nắng cho một ngày trong sáng của đầu niên học và cả lứa tuổi ngọc ngà cầm sách đáng yêu nữa.

(cuối hạ một chín bằng hai)

DU CÔN

ĐẠI VĂN HÀO

(tiếp trang 14)

Một tràng cười quái đản nổi lên, tôi giắt bản người, ngỡ là có một nhân vật giang hồ nào định ám sát mình bằng âm thanh. Cửa phòng xít mở, ba người chị em quý của tôi hiện ra. Tôi lúng túng không biết làm thế nào để phi tang chứng vật.

— Ba mẹ ơi vào xem một đại thi sĩ mới xuất hiện đây.

Rồi bỗng tức cảnh sinh tình, ba chị ứng khẩu, ráp nhau thành một bài thơ. Lời thế này :

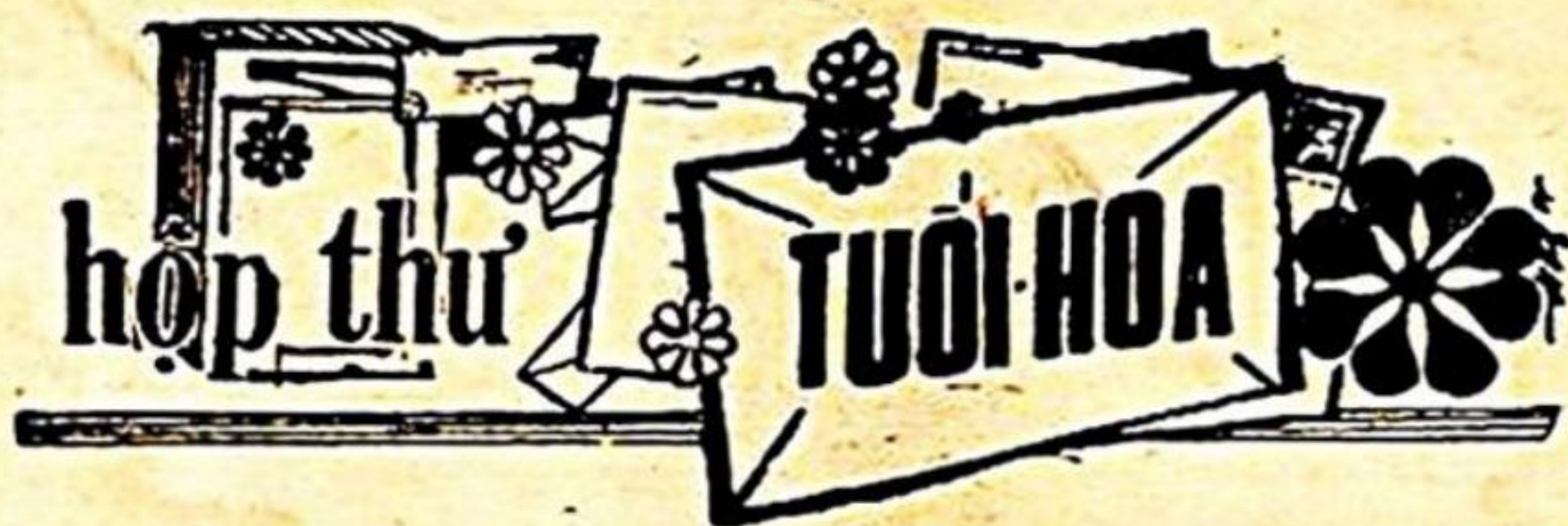
Hôm nay tôi tập làm thi sĩ.
Ngồi ngắm mây bay, văn cũng bay
Phủ lục, từ thơ đã đi vắng.
Moi tim, vật ọc chẳng đáng chương.
Giấy trắng vẫn còn nguyên trang
giấy.
Mực hầy còn hơn, chẳng chia luôn.
Thế mà tay miệng làm lia lịa.
Bánh, kẹo, trà ơi ! Đã sạch rồi.

Tôi ngẩn người ra nhìn các chị đang cười ngọt ngào. Mặt tôi đỏ dần rồi tái mét. Đường như các chị còn nói, còn phê bình mỉa mai nhiều lắm, song, tôi chẳng còn nghe được gì, co giò dõng thẳng, bỏ lại sau lưng tiếng cười ròn rã mà nghe như nát con tim (!!!)

Chỉ một lần muốn trở thành nhân tài thời mà tôi mang mãi kỷ niệm khó quên. Ấu cũng là số phận của tôi chẳng hạn với văn chương, đành vậy. Từ đó, không bao giờ tôi còn mơ mộng đại văn hào.

Thời, giả từ mơ mộng, giả từ đại văn hào...

HỒNG QUÂN

— **HUYỀN LINH** (Biên Hoà) : Em của anh làm thầy bồi khá đấy nhé. Đọc thơ của em anh Hải nở phồng cả mũi. Bài em anh đang đọc. Cảm ơn lời chúc của em.

— **LA TỶ** (Huế) : Lần ghé mới được đọc lại nét chữ ngộ ngộ của LaTy, giữ mãi được nét tươi trẻ hồn nhiên là điều đáng quý đấy. Đã nhận ba bài của LaTy.

— **THỤY VIÊN** (ĐL) : Các mục ở phần dò cháu đều viết được, còn vấn đề ấy thì đúng như cháu nghĩ và không có ngoại trừ gì cả cháu ạ.

— **THANH NGOAN** (Gia Định) : Đã ghi tên cháu vào gglh. mong đọc bài của cháu.

— **BẠCH YẾN** (ĐL) : Đã nhận đủ hai lá thư của em. Tiếp tục sáng tác sẽ khá hơn em nhé. Có bé có mái tóc búp bê dễ thương quá, dán hình em vào album rồi đó. Chịu chưa ?

— **NHÃ NGÀ** (ĐL) : Anh có giận em hồi nào đâu ? Nói oan cho anh tội nghiệp, gửi bài thêm cho anh nữa nhé.

— **TRẦN ĐIỀU ĐẠI HIỆP** (NT) : Tại sao em nghĩ như thế ? Là học trò thì nó có cái hay hồn nhiên của học trò, đừng mặc cảm em nhé. Mong nhận bài của em nhiều hơn.

— **LÝ THÁI BẢO** (Quảng Ngãi) : Đã ghi tên em vào gdlh cảm ơn lời chúc đẹp của em. Mong.

— **KIỀU THANH** (Huế) : Em viết thơ có duyên ghé cơ, nhắc mẹ xưng làm anh làm thêm muốn chết. Anh ghi tên em vào gdlh rồi đó. Thân.

— **NAM ĐỨC** (NT) : Đã ghi tên em vào gdlh. Bài em đang đọc, tiếp tục sáng tác thêm em nhé.

— **BÙI THỤY PHÚ** (Bà Rịa) : Cho chú biết tên, tuổi, lớp học địa chỉ sẽ ghi tên cháu vào gdlh. Mong.

— **NGUYỄN HIỀN** (Huế) : Gửi truyện ngắn cho anh đi. Thơ ấy anh phải đọc theo thứ tự mà, chờ khô chờ ti nhà.

— **ĐẶNG HOÀNG LAN** (SG) : Đến TS chú sẽ trả lời mọi thắc mắc của cháu. Bút hiệu ấy đẹp và nhiều ý nghĩa.

CHÂN HIỆP

— ĐAN HƯƠNG (SG) : Đọc hai lá thơ dài lẽ thê của em chị thích ghê, sung sướng nhất là những đoạn em nịnh chị đó. Không làm sao giải đáp hết thắc của em, đến TS đi nhè chị cũng mong gặp em. Thơ khá lắm tiếp tục ghen em. Cảm ơn nhiều về số tem ấy. Thân ái.

— THÙY LINH (Gia Định) : Đã ghi tên em vào gdth, hình em trông vừa hiền lại vừa xinh nữa. Nếu thích em cứ viết bài gởi về TS nhè.

— TƯỜNG VI (SG) : Nga thư cho chị bảo đã nghĩ hê vậy mà các em không đến TS, chị ghét không thêm nhớ các em nữa đâu. Viết cho ĐCN em gởi về anh Trinh Chi. Mến.

— NGÓ THỊ MỸ (Đà Lạt) : Nếu bài khá, thích hợp sẽ chọn đăng không phải cần có những điều kiện đó. Đề địa chỉ cuối bài em ạ. Ghi tên em vào gdth rồi nhè. Thân.

XUÂN MAI

— TRẦN VŨ NGUYỄN (Huế) : Chị chưa có tác phẩm nào do lui sách T.H của anh Trường Sơn xuất bản cả. Có thể em thích văn chị nhưng các em khác ghét thì sao ? Có chứ chị đã có 10 truyện dài để sẵn trong ngăn kéo, sẽ đăng dần các báo khi có dịp em ạ. Đúng «Thang lương tình yêu» chị viết từ ngày còn đi học nên có vẻ lãng mạn đó em. Thân

— MÂY MÙA THU (Pleiku) : Rất vui mừng đón em vào vườn thơ của chị — Bữa nay chị không viết truyện buồn vậy là em hết khổ và hết mê chị rồi nhè.

— NGUYỄN THỊ ANH MINH (NT) : Mai sau em mới thấy ba má khổ là một niềm phúc em Minh ạ. Đừng buồn nữa nghe, chao nghe em nói đêm nào cũng thức đến 2 giờ sáng chỉ lo cho em quá. Chịa khổ ngủ sớm nghe không. Tình thân.

— ĐÀO THỊ DĨ (Giadinh) : Chị không ngạc nhiên như em nghĩ đâu, một bài thơ em gởi cho T.H. chờ mãi không thấy đăng, em đưa đăng báo trường và lúc đó mới biết bài thơ đã được TH chọn đăng. Em bị kết án là «đạo thơ» người khác và em buồn khổ vì không thể giảng giải được cho cô giáo hiền.

Theo chị nghĩ chẳng có gì phải buồn cả, với thời gian sẽ hiện rõ trắng đen. Mình không ăn cắp thì lòng vẫn thanh thản phải không em ? Thôi nhè đừng có khóc nữa nghe không ? Rảnh ghê thăm chị.

— MAI KIM HÒA (Tây ninh) : Đừng hờn nữa chị trả lời cho em rồi đây, bằng lòng chưa ? NM S là dân kẹp lóc. Vụ thứ hai có lẽ anh ấy bận lo làm ăn.

→ NGÓ KIM SANG

— NGUYỄN THỊ HẰNG (Đà Lạt) : Đã nhận em vào TH rồi đó đừng thêm giận người ta làm gì. Người ta bận nhiều việc lắm chứ không khinh em đâu.

— T.V. HIẾU (Bàolộc) : Em nghĩ sao thì chị của em y như vậy. Chịa chưa ? Tiểu sử chị vác lên báo thiên hạ cười cho chị xin nghe em.

LỆ HẰNG

Dzíc-Dzắc

Dzíc-Dzắc

Hẳn các bạn cũng đồng ý là thực đơn kỳ 18! dễ nhất trong các kỳ Dzíc Dzắc vừa qua. Thư giải đáp cho lần này gửi về như bươm bướm. Khổ nội tri tưởng tượng của phe ta rất ư là dồi dào nên thực khách đã cho nhiều cách dùng thực đơn « tiểu ngao » không chịu được.

Riêng món Hồng Minh thì rất đồng cho rằng vì chiếc xe đã lách qua chàng say rượu nên tai nạn không xảy ra. Giải đáp như rứa thì chả có tí nào Dzíc Dzắc cả. Ngoài ra phe ta vốn trần trề máu tếu trong người nên nhiều vì đưa ra giải pháp là người da đen nọ vừa đi vừa hát nghêu ngao nghe hàm răng dùng kem Hynos trắng toát sáng rực như đèn pha nhờ vậy người lái xe tránh được dễ dàng. Tếu ác!!!

CÁCH TIÊU THỤ THỰC ĐƠN KỲ 18!

1. — Hiểu theo tinh thần DD thì dĩ nhiên là không rồi đó vì con trai sống dưới biển muôn đời vẫn là con trai cơ mà (bất ngờ quá hả!).

2. — Trời tối đen, người da đen, xe không đèn, chắc các bạn quên rằng hai bên lề đường còn có những ngọn đèn sáng choang cơ à! — rất ít người đáp trúng câu này.

3. — Tên thứ 20 dám bất tuân kỷ luật đảng là vị chủ tọa, ông ta đang tri hạm nặng nên quên bẵng đi việc đếm cả mình nữa (cuộc họp bí mật này có lẽ xảy ra ở đường tri viện).

THỰC ĐƠN KỲ NÀY

1. — Món « Hoàng thị Mỹ Hạnh — Saigon »:

Tôi vì hẳn cùng một cha một mẹ đẻ ra, tại sao không gọi là hai anh em?

2. — Món « Huỳnh Sơn — Sông Cầu »:

Dzắc có $\sqrt[3]{2}$ cây kẹo cao su, Dzíc thấy được liền xin ngay hai cây. Hỏi vậy Dzắc nhà ta còn lại mấy cây kẹo?

3. — Món « Trần Thượng Hải — Saigon »:

Các cụ có biết một người đánh bạc gian lận số phần họ sẽ ra sao không?

● Những thực khách sẽ được gọi tặng Tuổi Hoa 184 về tận bếp:

Phan Khương Thái — T.T. Ai Phương — Huỳnh Châu — Huỳnh Nghè — Châu Ngọc Hùng (Saigon) — N.T. Thành (Vĩnh Bình) — H.B. (Ninh Hòa) — Lý Hải (Vĩnh Long) — Mimosa (Đà Lạt) — L.T. Hiền (Huế).

TRANG VY

ĐỒNG CỎ' NON

TRINH CHÍ phụ trách

Vào Đồng Cỏ Non hôm nay
các Bé sẽ gặp :

- VŨ THY SÔNG HỒNG
- NHƯ NGUYỄN
- SÓNG BẠC TRÙNG DƯƠNG
- TRẦN ĐỨC MINH
- HOÀI LINH VŨ
- TRINH CÔNG HUYỀN
- ĐÌNH

TUNG CAO LỜI CHIM TRẮNG

Ngang xưa (188)

Một đàn chim trắng ngoan hiền
Ngậm cánh lúa mới nổi lên yêu
thương

Lòng em như ngất say hương
Từ Nam ra Bắc muôn phương
đậm đà

Em về ló diềm sơn hà
Cho hồng nắng sớm, cho hoa
ngập vườn

Em bay từ sáng tinh sương
Dịu dàng đôi cánh, phớt phưởng
reo vang

Em về bên ruộng hiền ngang
Bên dòng sông nhỏ bên làng thôn
xa

Em lau mắt lệ mẹ già
Bao năm chinh chiến xoa nhòa
lên con

Em tung là áo trắng thon
Qua hàng mộ lạnh gọi hồn
chinh nhân

Ơi người dành đuôi xám lãng
Hoà bình, độc lập muôn dân reo
cười

Việt Nam ba (mươi) bốn triệu
người

Trong tim dòng máu sáng ngời
vinh quang

Từ đây thôi hết gian nan.

VŨ THY SÔNG HỒNG
Nhóm Văn Nghệ Áo Tím GL

Đêm trăng

NHU NGUYỄN

MẶT trăng vừa ló lên khỏi mái nhà, ánh trăng tỏa khắp bầu trời chiếu xuống nhân gian, gió thổi nhẹ nhẹ làm cảnh trăng trong lành tươi mát. Chợt trong ngõ nhỏ gần mảnh vườn cây trước mặt nhà em, xuất hiện một toán trẻ con đang tiến vào cổng vườn, em nghe có tiếng thằng Hải con ông chủ vườn trong đó. Một trận giặc... sẽ bùng nổ tại đây, chúng nó « ký hiệp định » với nhau hễ đến kỳ trăng sáng là đến nơi này để quyết chiến, dành thắng lợi về ta. Tụi nhỏ đứng quanh thằng Hải, được tất cả 8 tên kẻ cả Hải. Hải nói :

— Hôm nay phe mỗi bên cũng như kỳ trước, nghĩa là bên này có thằng Năm, Sáu, Cầm, Nhân, bên tao thì thằng Ớn, Dũng, Lâm, Hạnh.

Bọn nhỏ tách ra hai phe riêng biệt, nhóm bên kia thằng Năm « chỉ huy », đứa nào ngó cũng háng hái bết. Hải lại nói :

— Chừ « bắn bành » bên nào thua sẽ bị làm « nô lệ » bằng 5 vòng cổng từ bên này qua bên kia (em bị lãnh

trách nhiệm nặng nề chưa tham toán xong chừ không cũng ra là đồng minh một phe để tận diệt bên kia). Vị « chỉ huy » bên kia — Năm — lên tiếng : — Hiệu lệnh của trận là khi nào bố trí xong thì vỗ tay ba cái để biết mà tấn công, bắn phải nói tên đứa mình bắn, nếu nói sai đứa bắn sẽ chết.

Hai vị « chỉ huy » mỗi người dẫn quân về đất mình để sửa soạn đánh. Thoáng chốc tụi nhỏ đã biến mất dạng. Hải dẫn quân về vườn chuồng gà họp khẩn cấp.

— Bây giờ, bọn mình cởi quần áo ra, để mình trần da mồi điệp với màu đất sẽ dễ núp và bắn nữa.

Tụi nhỏ nhanh nhẹn cởi hết quần áo ra, Hải cũng cởi, áo quần lại rơi vô bụi. Mỗi thằng chun ngay vào bụi cây mát dạn, có đứa vô một mình sợ quá phải mò ra bụi khác để núp chung. Thằng Cầm phe thằng Năm bạo gan đã lên bờ qua biên giới trước khi lệnh tấn công.

Bỗng nghe ba tiếng vỗ tay
ba tiếng đáp lại, trận chiến
thai hòa.

Mi phe âm thầm bò qua chừ
ng dầm bùn thị oai. Thằng Cẩm
sát bên bờ đất địch nên dễ thấy
bên kia hơn. Trước mặt hắn
một tên ngó trước ngó sau rồi
khom vượt biên giới. Thằng
bắn ngay: — « Bành » Ông chết.
Nghe tiếng cười sằng sặc của
vừa bị bắn: — Lâm rồi Cẩm
ao là Dũng mà, mi bắn lâm mi
chết. Cẩm trợn mắt lên ngó
quả thật là Dũng rồi nhưng
mặc áo thằng Ông nên mới
cái lâm ». Cẩm rụng rời, trận
đang gay cấn mà chết sớm
quá. Rồi Cẩm từ từ ngã gục,
xuống hẳn đã la lên. —
Trúng cái ô kiến lửa, cần
Cẩm ngồi dậy phúi lia lia
rước ra chỗ sáng nằm xuống
mặt lên trời mà... nhìn trăng.
thấy phe mình chết một
ước quả liền bò sát đến bên
hắn đi men theo mấy bụi
lớn nên khó thấy. Lúc Năm
trợn mắt xanh mắt đỏ nhìn
địch, bỗng nghe một tiếng
tên bên mình, Năm giật mình
hồn đứng im ngó quanh
bát ra tiếng động, một bụi
đó có cái bóng rúc rịch,
sợ nửa mừng, sợ là có
tội kia không hay là gì?
là tên kia chưa thấy mình.
nghĩ về cái chết của
Cẩm, Năm ngó thật kỹ vô
bóng đen trước mặt, thằng
bóng đen là thằng Hải, nó
quỳnh, tên đầu sỏ đây rồi.
Thằng Hải sao lại mặc áo
Lâm nhưng nó mỉm cười vì
« chiến thuật » của tội kia,

Năm nghĩ thằng Cẩm chết cũng vì
cái « chiến thuật lộn xộn » này. Nó
tức quá hít lấy không khí vô đầy
ngực rồi đưa bàn tay mặt lên, hai
ngón trỏ và giữa chỉ ngay vô
bóng đen trước mặt, bắn « đoanh »
một tiếng thật to, thằng Hải đang
hồi hộp theo dõi địch nghe tiếng
súng nổ lớn quả hắn giật mình
thiếu điều muốn ngã ngựa.
Nhưng Hải trấn tĩnh lại ngay
— cấp chỉ huy mà — mình đang
bận đồ thằng Lâm vậy phải tùy
cơ ứng biến dùng một nước cuối
cùng may ra đảo lộn được tình
thế, nó bèn giả giọng:

— Ông, em là Lâm nè, anh bắn lâm
rồi.

Năm cũng tức cười quá, hắn
cũng bịt mũi lại để tiếng nói thành
ngong đi.

— Lâm đó hả, xa nhau có mấy
phút sao em lớn quá vậy, y như
thằng Hải rứa.

Hải thấy mưu bại lộ nên rúc ra
cười nói:

— Mi dùng súng chi mà bắn nó
lớn ghê thế Năm? Bắn tao vài trăm
cây đề tao trang bị cho « đoàn quân
mưu lược » của tao, bắn cho tội
bây bất tỉnh luôn.

(xem trang 55)

XIN CHO BA CON

Kính dâng nội và ba con.

Xin cho ba con,
Bớt nhọc nhằn cực khổ
Mồ hôi bớt đổ
Cho chiếc áo khô
Cả đôi mắt hộp mắt mờ
Vì ba thường thiếu ngủ
Tương lai chúng con, ba luôn
 ấp ủ.

Xin cho ba con,
Những giấc ngủ ngon,
Đôi môi khô ba thiếu nụ cười
Thiếu hẳn những lời khuyên
« con ơi »
Nhưng chúng con đã hiểu.
Tình thương ba như Thái Sơn
 ngất ngheo
Ba muốn chúng con sung sướng.
Những gì làm ra đều cho con
 hưởng.

Xin cho ba con,
Được nhiều an lành được mạnh
 luôn.
Và những niềm vui nhất ở đời.
Cho ba được hưởng suốt đời
 không vơi.
Chúng con thương ba.
Sao bằng tình ba thương con
 bao la.
Như Thái Bình Dương bất tận.
Chúng con càng thương ba lắm.

TRAN ĐỨC MINH
(Trịnh - Hoài - Đức)

CHO EM XIN

Cho em xin một lần yên giấc
 ng
Trong vòng tay thành thiện cả
 mẹ hiền
Không giật mình vì tiếng rền đ
 đ
Ngân mộng mơ hoà hơi t
 thiên liên
Cho em xin một lần nghe tiếng
 tiếng

Của loài chim sáu buổi sáng tro
 vui
Quê mẹ yên lành nồng hươ
 mặt n
Làm bờ cầu vồng trắng cả c
 hương

Cho em xin một lần nghe tiếng
 tiếng
Trên ngàn mây khe khẽ điện
 điện
Buổi trưa hè bình thản
 trong n
Tiếng ve sầu hoà nhịp tưng
 tưng

Cho em xin một lần trong
 trong
Được một ngày yên ả khắp
 khắp
Buổi chiều buông đại bác
 vang
Đề đêm về du giấc ngủ chơi
 chơi

SÔNG BẠC TRÙNG ĐƯỢC
« Áo Trắng Hoàng Di »

Đêm trăng

(tiếp trang 53)

ran này vì bọn nhỏ bên phe
ng Năm háo thắng quá, không
g chiến thuật du kích mà dùng
thuật công khai nên chết
phải cũng bọn thắng Hải năm

bu trên lưng thắng Năm rồi,
ng nó tụt xuống nói: — Mi bán
«Đại bác» của mi cho tao thì
tao cho 5 năm làm nô lệ.

ăm thấy Hải chọc mình, tức quá
khí khái nói lớn: — Ta thà
làm nô lệ trong 5 năm chứ
ng bao giờ ta chịu bán súng
đó. Bán nó là ta phản bội đất
tiếp tay cho tụi bây dùng
ông đập lưng ông ta sẽ bị
trận» lên án tử hình. Ta
không bán.

khâm phục lời nói của thắng
quá, thích chí hấn lên lưng
trường địch mà phi năm vòng.
giác hấp dẫn quá, mình phải
mới được. Nghĩ thế em bèn
rào chạy qua vườn nhà Hải, đến
thì hai bên đang chuẩn bị cho
thứ hai. Lần này các vị chỉ
bỏ mặc lính, mạnh ai nấy trốn,
nào cũng tìm bụi kín mà núp.
khi vào trận mình phải hù
tên giặc cho hấn «xanh mặt»
Em rúc ngay vào một bụi
đó, đoán là sẽ có một tên vào
Ngồi yên trong lòng bụi rồi
cố giữ cho không phát ra tiếng
g. một phút thì thấy tên Năm
g tiến về phía em. Ngó Năm
y hấn trần trọc đen thui vì
g tối, nhìn lại mình, chết chưa!
bọn áo sơ mi trắng chắc bị
Năm phát giác ra. Nhưng Năm

không chú ý rúc vào bụi ngồi như
không có chuyện gì, hấn ngồi xoay
lưng lại phía em. Chà! Đỡ quá, như
thế dễ bề hành động. Tiếng vỗ tay
bên kia vọng lại Năm vỗ tay đáp trả,
rồi hấn chồm ra tính đi, em sợ
hấn đi nên giở trò ngay. Một tiếng
hù nhỏ dài có vẻ rên rên, Năm
giật mình ngó quanh tưởng địch.
Em hù tiếp vài tiếng nữa thân hình
lắc lư từ từ tiến về phía Năm, nghe
tiếng hù phía sau Năm ngó lại thấy
một bóng trắng đang tiến về phía
mình, phát ra từng tiếng rên rùng
rợn, hấn kinh hoàng, miệng há ra,
mắt tròn lên tay chân run như bị
rét, Năm lùi dần ra rồi hét lên:

— Ma! Trời ơi! Ma... rồi bỏ chạy
như ma thật đuổi theo sau. Bọn kia
nghe tiếng la đều chồm ra ngó, thấy
thắng Năm chạy có cớ phía trước
ra công, phía sau một bóng trắng
đang đứng trước bụi rậm trông lơ
mờ dễ sợ quá, cả bọn không ai
kêu ai đều bỏ chạy thực mạng theo
thắng Năm, chỉ có Hải là chạy vô
nhà. Thấy tụi nó chạy em tức cười
quá, nhưng thắng Hải vô nhà chắc
sẽ kêu người nhà ra đuổi ma nên
em cởi áo ra cầm tay theo con
đường lúc nãy mà chạy về. Ra
khỏi vườn thắng Hải thì nghe
tiếng ồn ào phía sau, em ngó lại thì
thấy người trong nhà túa ra theo
thắng Hải đến chỗ hấn ngồi lúc
nãy. Em chạy luôn về nhà vì sợ họ
thấy được thì nguy.

Trăng đã lên cao, ánh trăng sáng
rực cả vòm trời, gió bầy giờ thổi
nghe lạnh lạnh, em lên giường ngủ.
Hối tiếc cuộc chơi mình không
tham dự được nhưng cũng vui vui
vì làm cho tụi nó một phen chạy
vắt giò lên cò.

Cho hai em Nhân và Tinh.

NHƯ NGUYỄN

chứa chan

● HOÀI LINH VŨ ●

VÀNG hồng vừa lổ dạng ở phương Đông. Những tia nắng đầu tiên chiếu nhấp nháy trải dài trên bãi cỏ xanh êm. Em thức dậy từ lâu, đánh răng và rửa mặt xong, một mình em ngồi buồn bên khung cửa sổ nhìn đàn chim sẽ sinh hoạt trên cây sấu đông. Những con chim sẽ «titeo» và dễ thương chi lạ, một con chim có mớ lông lằng lằng, cái mỏ vàng, đôi mắt tròn xoe, miệng ngậm lấy hạt thóc bay nhịp nhàng lên bông cây. Có tiếng mẹ gọi dưới nhà vọng lên:

— Vũ ơi! Thức dậy rồi chưa, xuống đây mẹ bảo?

Rời khung cửa sổ, em bước vội vàng xuống thang. Mẹ em đang ngồi trên bộ ván cao, đôi tay lo chẽ đều những cọng rau muống xanh rờn, bỏ vào thau đựng nước, rau cuộn vòng như chiếc lò xo. Mẹ nhìn em hỏi:

— Con rảnh không Vũ?

— Thưa mẹ rảnh, chuyện gì mẹ?

— Mẹ nhờ con ra chợ mua vài bó rau nữa nha.

Em gật đầu:

— Vâng con sẵn sàng.

Mẹ cười, tay móc vào túi lấy ra đưa cho em, nhẹ nhàng nói bảo:

— Lựa rau muống tươi nha.

— Mẹ khỏi lo, con lựa rau lắm cơ mà.

— Ủ! Về mà thấy rau héo m u đầu.

Em nheo mắt ranh mãnh, vội vàng vào phòng thay quần lấy mũ đội lên, em thưa mẹ bước ra ngoài. Nắng bây giờ lên khá cao, nắng phóng r «tia lửa» thật ấm áp vào em. Trên cành cây sấu đông chim sẽ mướn yêu đứng kêu rồ

*

KHUNG cảnh rộn rịp của chợ tiến gần đến em hơn. Chợ cũng có người mua và kẻ bán. Rao hàng, tiếng trả giá chửi, tiếng gà vịt heo kêu inh ỏi. Khi lựa vài bó rau muống xong trả tiền đứng lên định qua thì phía cuối chợ bỗng nổi tiếng đàn và lời hát thanh cất cao. Tò mò em tiến về vừa cất ra tiếng hát. Trên kh đất trống, một ông già tay cầm chân giữ nhịp ngồi say sưa cạnh cô cháu gái vừa cất tiếng hát bay cao, tiếng hát r lòng người một niềm thương.

— Đềm đềm nó ngủ... một chiếu rách co ro... một thân không nhà... thân em là cội bạn

có đầu xa... thằng Tư con Tám hôm qua...

Sao người đi dừng dừng không xúc động. không chịu dừng bước trong đôi phút ngắn ngủi rồi có thương hại thì bố thì những đồng bạc còn dư trong túi. Đứa bé ngây thơ vô tội, với chiếc áo rách từ phía, với thân hình gầy yếu đen đui và ông lão chẳng khác gì hơn. Tuần tuổi này đáng lý ra phải nằm nhà để con cháu phụng dưỡng, mà ở đây ông phải gánh vác cho sự sống của mình và đứa cháu cô cút. Không cần suy nghĩ, do dự, em thọc tay vào túi quần tây lấy ra tờ giấy 50đ, số tiền dành dụm đủ ngày để mua một trái banh cho bé Ti Na chơi, ân cần đặt lên chiếc rổ rách nát đang nằm trên bàn tay xương xẩu của cô bé. Ngược mắt lên trong khi miệng còn vang tiếng hát, cô bé nhìn em như thầm nói lời cảm ơn. Có gì đâu cô bé, một củ chỉ nhỏ nhặt, một số tiền còn con có đáng gọi là bao mà cô ra chiều cảm tạ thế ?

Xã hội này tang thương từ khi có chiến tranh lan tràn bùng nổ trên mảnh đất Việt Nam thân yêu này. Từ vùng Quảng Trị, An Lộc, Thừa Thiên, người dân đã chịu bao cảnh kinh hoàng mà suốt đời họ không bao giờ quên. Người dân còn sống sót còn phải chịu nhiều gian truân mà tiêu biểu là hình ảnh của ông già và cô bé đáng thương này. Ai là người có lòng nhân đạo, xin hãy thương xót, bố thí chút ít tiền và tình thương để sưởi ấm những người sống trong vùng máu lửa.

HOÀI LINH VŨ

CON GÌ ?

- 1) Con gì nếu muốn có râu,
Chỉ cần cắt bỏ cái đầu vứt đi ?
- 2) Con gì hai sỏ giống y,
Cộng vào nửa tá, trừ thì hóa
không ?
- 3) Con gì nếu bỏ nón ra.
Mỗi lần xe lửa đi qua phải
ngừng ?
- 4) Con gì không cánh không chân,
Nhưng nghe lên gọi tưởng rằng
cứng ghê ?
- 5) Con gì nếu bớt chữ xê
Thì ra thứ bánh thôn quê thường
dùng ?

TRỊNH CÔNG HUYỀN
(T.H.Lý-Tín)

Kỳ trước :

Bé Cò đã dẫn bà lão qua đường

Cánh nhạn đông Xanl

Đồng Cổ Non đã nhận được bài của các em :

La Sơn, Thụy Trúc, Khiếu Quốc Việt, Hồng Dung, bé Ti (2), Huyền Nhã Trang, Khương Thụy Khương, Phan Nguyễn Tâm Như, Như Nguyên (2), Việt Thi, Mây Cao Nguyên, Hoàng Lê Hương, Thục Đoan, Hồng Hoa Nữ, Hàn Ngọc Diễm Thúy, Như Nguyên, Hoài Cẩm Phong Thu, Trần Tế, Thanh Uyển, Thông Xanh, Nguyễn Thanh Quang, Quốc Cường (4), Khiếu Quốc Việt (6), Nguyễn thị Xuân Bình, Hoàng Linh Sơn, Nguyễn thị Tường Vi (3), Vị Tha (2), Nguyễn thị Ngọc Yến, Tuyết Anh, Nguyễn Hà Thụy Loan, Như Nguyên (3), Đào thị Tâm Linh, Đỗ Mỹ Loan, Trần thị Vĩnh Thanh, Thanh Nga, Hạ Du (2), Trần Trúc Ouyên (2), Khiếu Quốc Việt (4), Nguyễn Kim Hằng, Bích Vũ (2), Nguyễn Vọng Các, Khiếu Quốc Việt (9), H Phương (2), Tì Ngọc (3), Chiêu Anh Thủy Ngân, Ngọc Long, Vy Dy (2), Linh Chi, Định Mai (5), Trần Bá Luật (3) Nguyễn Nhự, Cỏ Đại, Huỳnh thị Nguyệt (2), Vy Dy (2), Vũ thái Bạch Hương (3), Thu Hương, Hiền Thy Họa My (7), Thoại Như, Hoài Bảo Linh Thư, Thương Cỏ Ướt Trắng, Bích Du, Chinh Phương (3), Ái Thiên Hoa (2), Thủy Ái, Huỳnh thị Thu Nhi, Huỳnh thị Nguyệt (7), Tiến Đạt (5), Dung Lam, Tê Hát Em Mờ, Thanh Uyển, Phương.

— NGUYỄN TRẦN (Saigon).— Rất thông cảm với trường hợp của anh. Mong anh sớm tìm được một sự bình yên trong tâm hồn. Chờ đợi những sáng tác mới của anh.

— NGUYỄN HIỀN (Huế).— Rất liếc, toà soạn không thể giới thiệu cho độc giả làm quen với nhau được vì có nhiều bất tiện. Mong Hiền thông cảm cho. Các bài thơ Hiền gửi không hợp với ĐCN. Nếu có thể được, xin gửi cho những bài khác.

TRINH CHÍ

BÉ VIỆT BÉ NAM

● Đình

(*Bìn tức Tuổi Hoa*)

• Bài nhận được:

Chu văn Thảo — Trường Vũ — Tạ thị Bích Vân Du — Hương giang —
Đê Tê em Xê — Trần ánh Như — Huyền Khanh — Khiếu Quốc Việt —
Mai Trúc — Hoài Nam Toàn — Mai Trân Khương Thảo — Ng. Thủy —
Kim Nhung — Tuyết Oanh — Hà Trung Đoàn Trinh — Phạm Nguyên —
Phạm Thụy Thanh Trúc — Lãng Tử — LTB — Đỗ hữu Hà — Thoại Như —
Trần Cao Thắng (3) Nhan lai Hồng — Cầm Thúy — Phương Lan —
Trương Kim Phượng — Mạ thị Bích Thúy Ái — Huỳnh đăng Khoa — Cao
thị Hoa — Nguyễn Thanh Quang — Hải Miên — Hữu Tinh — Nguyễn thị
Kiều Thanh — Mộng Bình Yên — Miên Giang Dương Khanh — Thu Hương —
Cầm Chương — Cao Hoa Tuyết Oanh — Trần Mặc — Quỳnh Vi — Uyên
mặc Uyên — Trần Hoàng Vy — Nguyễn Thanh Quang — Tường Quỳnh.

Đã có bán tại các hiệu sách lớn trên toàn quốc:

THỦ HÒA ĐIỀU SỐNG

của nhà văn **VÕ ĐÌNH CƯỜNG**

- Một tác phẩm tư tưởng đặc sắc dành riêng cho lứa tuổi đôi mươi đang băn khoăn trước ngưỡng cửa đời và đang khát khao đi tìm cho mình một nghĩa sống;
- Một thể văn điêu luyện, vô cùng lôi cuốn, đã đứng vững qua mọi biến chuyển và thử thách của thời gian (tái bản lần thứ tám).
- Một quyển sách đẹp, dành cho người yêu sách quý, in toàn trên giấy croquis.

Sách do nhà AN TIÊM xuất bản — Nhà ĐỒNG NAI tổng phát hành

TUỔI HOA ĐÓNG BỘ

Tòa Soạn đã đóng xong Bộ 18

và sẽ bày bán tại các nhà sách như đã đăng ở trang bìa sau.

Mỗi Bộ 10 số (từ số 170 đến 179). Giá một Bộ 400đ.

Mua nhiều có trừ hoa hồng.

Ở xa muốn mua lẽ xin gửi thêm tiền cước phí bảo đảm 100đ.

Từ Bộ 16 trở về trước đã hết.

TUỔI HOA ĐỒNG BỘ

Hành trang của Tuổi Học trò.

BẠN MUỐN :

- Một món quà xứng đáng.
- Một tặng phẩm thanh nhã, lịch sự.

HÃY TẶNG MỘT BỘ TUỔI HOA

Có bán tại các nhà sách lớn ở các tỉnh. Riêng tại Sài Gòn :
Khai-Trí, Liên-Châu, Tự-Lực, Nguyễn-Trung, Thanh-Tuân, Đa-Minh, Thánh-Gia, Thomas, Xây-Dựng, Việt-Trí và Nhà sách **Nguyễn-Bá-Tòng**.

Đại lý các tỉnh Miền Trung :

Nha-Trang : Nhà sách **Cứu Thế** 40 Duy-Tân.

Đà-Nẵng : Nhà sách **Vinh-Sơn** 156 Độc-Lập.

Huế : Nhà sách **Gió Lành** 35/5 Nguyễn-Huệ và Thư viện **Đại Học**.

Đang bán Bộ 16, 17

Bìa cứng — Bao plastic — Hình đẹp

Mua sĩ xin Liên lạc với Tòa soạn Tuổi Hoa 38 Kỳ Đồng SAIGON